

ทฤษฎีและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

มุมมองเชิงวิเคราะห์ของความขัดแย้ง

แอนดรู แอล รอส (Andrew L. Ross)

แอนดรู รอส (Andrew Ross) ได้สรุปเกี่ยวกับมุมมองเชิงวิเคราะห์ในสามรูปแบบที่แสดงให้เห็นถึงงานของนักวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเอาไว้ กล่าวคือ มุมมองที่ ๑ ทฤษฎีสัจนิยม (Realism) ทฤษฎีนี้ได้กำหนดว่า รัฐ เป็นตัวแสดงที่สำคัญที่สุด เนื่องจากรัฐแต่ละรัฐเป็นรัฐเดี่ยว และแต่ละรัฐตั้งอยู่บนพื้นฐานของความมีเหตุมีผล นอกจากนี้ยังเห็นว่าความมั่นคงของประเทศนั้นมีความสำคัญอยู่ในลำดับสูงสุดในบรรดาเรื่องต่างๆ ที่เป็นประเด็นระหว่างประเทศ มุมมองที่ ๒ ทฤษฎีเสรีนิยม (Liberalism) ทฤษฎีนี้ได้มุ่งเน้นอย่างมากต่อบทบาทที่เป็นตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (non-state actor) โดยยืนยันว่ารัฐไม่ได้มีความเป็นเอกเทศ และตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นอุดมคติ นอกจากนี้ยังขยายประเด็นทางการเมืองระหว่างประเทศให้กว้างขวางออกไป จนรวมถึงประเด็นด้านเศรษฐกิจและสังคม มุมมองที่ ๓ ทฤษฎีมาร์กซิสม์ (Marxism) ทฤษฎีนี้มุ่งเน้นเรื่องธรรมชาติของทุนนิยมในระบบระหว่างประเทศ และการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของเรื่องดังกล่าว รวมทั้งความได้เปรียบของสังคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสังคมที่มีการพัฒนาที่ด้อยกว่า ตลอดจนวิธีการที่เศรษฐกิจได้กำหนดเหตุการณ์ต่างๆ ทางการเมือง ซึ่งหนึ่งในมุมมองการวิเคราะห์ทั้งสามแบบ แบบไหนจะมีประโยชน์ที่สุด มุมมองใดที่จะเสนอหนทางแก้ไขปัญหาก็ยิ่งใหญ่อันเป็นความท้าทายร่วมสมัย อย่างเช่นลัทธิก่อการร้ายระหว่างประเทศได้ ทฤษฎีสัจนิยม, ทฤษฎีเสรีนิยม และทฤษฎีมาร์กซิสม์จะเป็นอิสระต่อกันได้หรือไม่ และท้ายสุด มุมมองใดที่ควรจะมีอิทธิพลมากที่สุดต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา

ทฤษฎีควรทำให้ปรากฏการณ์ทั้งหลายมีความชัดเจน เพื่อให้เราสามารถตระหนักรู้และสามารถกำจัดสิ่งไม่พึงประสงค์ได้อย่างง่ายดายที่โดยปกติมักเกิดจากความละเอียด ทฤษฎีควรแสดงให้เห็นว่าสิ่งหนึ่งสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่งได้อย่างไร และคงความสำคัญไว้โดยแยกความไม่สำคัญออกไป ทฤษฎีไม่สามารถเติมเต็มความต้องการของจิตใจโดยการเสนอสูตรต่างๆ ในการแก้ไขปัญหา และไม่ทำให้หนทางแคบลงเพื่อให้เห็นว่ามีเพียงคำตอบเดียวซึ่งเป็นคำตอบที่ถูกจัดวางไว้ โดยการสร้างหลักการป้องกันไว้อีกด้านหนึ่งของทฤษฎี หากทว่าทฤษฎีสามารถจะให้ปัญญาแก่จิตใจเพื่อนำไปสู่ความยิ่งใหญ่ของปรากฏการณ์และของความสัมพันธ์นั้นๆ ที่เกิดขึ้น...

คาร์ล ฟอน เคลาวิทซ์¹

ทฤษฎีนั้นมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติ ด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม การปฏิบัตินั้นถูกกำหนดโดย แนวความคิดหรือความรู้ที่อธิบายว่าสิ่งต่างๆ ในโลกทำงานได้อย่างไร และความคาดหวังผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติที่เตรียมการเอาไว้ก่อนแล้ว การปฏิบัติที่มีประสิทธิผลนั้นต้องการความเข้าใจ แต่ถ้าปราศจากทฤษฎีแล้วย่อมไม่มีความเข้าใจในการปฏิบัตินั้น² ทฤษฎีนั้นฝังตัวอยู่ในแนวความคิด, กรอบการวิเคราะห์ และกรรมวิธีการต่างๆ ที่ทำให้ถึงจุดหมายซึ่งนักยุทธศาสตร์และนักวางแผนกำหนดกำลังรบนำมาใช้กัน การตัดสินใจทั้งหลายของพวกเขาอยู่บนพื้นฐานของสมมติฐานต่างๆ ซึ่งบางครั้งชัดเจน หรือบางครั้งเป็นความนัย หรือบางครั้งเป็นสมมติฐานแบบง่าย ๆ บางครั้งเป็นสมมติฐานที่ต้องอาศัยประสบการณ์และความรอบรู้เพื่อใช้ตอบสนองต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่ต้องการการแก้ไข หรือสำหรับปัญหาต่างๆ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ที่ต้องมีการเตรียม และสามารถเกิดขึ้นได้ในอนาคต ดังนั้น ทฤษฎีจึงมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง

ความคิดต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติของผู้นำทางการเมืองและทางการทหารทั้งหลายในเรื่อง ความรับผิดชอบที่มีต่อประเทศของตน มีบ่อยครั้งที่ความคิดเหล่านั้นถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับการยอมรับ แต่ก็ได้นำมาใช้ในการดำเนินการกับประเทศอื่นๆ ที่เหลือในโลก โดยมีรากฐานมาจากขนบธรรมเนียมประเพณีตาม แนวความคิดหรือภูมิปัญญาในเรื่องความขัดแย้ง แนวความคิดต่างๆ เหล่านี้ได้อธิบายถึงการวิเคราะห์ด้านการเมืองระหว่างประเทศ, เศรษฐกิจระหว่างประเทศ และการดำเนินการที่เกี่ยวกับความมั่นคงระหว่างประเทศ อย่างที่นักเศรษฐศาสตร์ เช่น จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ความคิดของนักเศรษฐศาสตร์และนักปรัชญาการเมืองทั้งหลายนั้น ... มีพลังอำนาจมากกว่าที่บุคคลทั่วไปจะเข้าใจกัน .... นักปฏิบัติทั้งหลาย ผู้ซึ่งเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดหรือภูมิปัญญาใดๆ นั้น ปกติมักตกอยู่ใต้อิทธิพลของบางสิ่งบางอย่างที่สูญสิ้นไปแล้ว .... ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนทางวิชาการเมื่อหลายปีก่อน”³ ความขัดแย้งต่างๆ ระหว่างนักปฏิบัติทั้งหลายเริ่มต้นมาจากความขัดแย้งระหว่างบรรดานักทฤษฎีและนักวิเคราะห์ที่พยายามจะอธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

เมื่อเราพิจารณาถึงการประเมินการสิ้นสุดลงของสงครามเย็นที่แตกต่างกันระหว่าง จอห์น เมียร์ไชเมอร์ (John Mearsheimer) อดีตนายทหารแห่งกองทัพบกและกองทัพอากาศ ผู้ซึ่งลาออกจากกองทัพและเปลี่ยนอาชีพมาเป็นศาสตราจารย์ทางการเมืองของมหาวิทยาลัยชิคาโก (นอกเหนือจากการทำงานในโรงเรียนนายร้อยเวสต์พอยต์) และ เจสสิกา แมทธีวส์ (Jessica Mathews) ผู้ซึ่งทำงานกับสภาพความมั่นคงแห่งชาติและดำรงตำแหน่งเป็นรองปลัดกระทรวงการต่างประเทศด้านกิจการของโลก ก่อนที่จะมารับตำแหน่งประธานของมูลนิธิคาร์เนกีเพื่อสันติภาพระหว่างประเทศ (Carnegie Endowment for International Peace) ตามแนวคิดของ เมียร์ไชเมอร์ (Mearsheimer) นั้น

การผ่านช่วงเวลาของสงครามเย็นไปได้นั้น ไม่ได้หมายถึงการยุติระบบรัฐ และไม่ได้หมายความว่ารัฐต่างๆ จะมีความกังวลน้อยลงเกี่ยวกับความมั่นคง น้อยกว่าที่รัฐต่างๆ เคยประสบอยู่ในระหว่างสงครามเย็น การเมืองระหว่างประเทศยังคงเป็นกิจกรรมพื้นฐานที่ทำนายและเกี่ยวพันกับรัฐต่างๆ ที่สามารถทำอันตรายและทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนักและเป็นอันตรายต่อกันได้⁶

แต่แมทธิวส์ (Mathews) มีความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปว่า

การสิ้นสุดลงของสงครามเย็นไม่ได้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงระหว่างรัฐต่างๆ แต่เป็นการกระจายอำนาจใหม่ไปยังบรรดารัฐ, ตลาด และสังคมที่วิไลซ์ต่างๆ รัฐบาลแห่งชาติทั้งหลายไม่ได้สูญเสียอำนาจการปกครองตนเองในระบบเศรษฐกิจแบบโลกาภิวัตน์เท่านั้น รัฐบาลแห่งชาติทั้งหลายยังได้แบ่งปันอำนาจเหล่านั้น รวมถึงบทบาทด้านการเมือง, ด้านสังคม และด้านความมั่นคงในส่วนสำคัญของอำนาจอธิปไตย ในรูปแบบของความร่วมมือกับเหล่าธุรกิจ, องค์กรระหว่างประเทศต่างๆ และกลุ่มประชากรที่มีความหลากหลายที่รู้จักกันในนามองค์กรภาคเอกชนต่างๆ... ความสมบูรณ์ของระบบเวสต์ฟาเลีย (Westphalian system) หรือรัฐที่มีเขตแดนแน่นอนที่แสดงถึงทรัพยากรอันมีคุณค่าที่ซึ่งอยู่ในขอบเขตของรัฐ, อำนาจหนึ่งเดียวที่ปกครองแต่ละเขตแดนและแสดงต่อภายนอกให้ทราบถึงเขตแดนและความไม่มีอำนาจเหนือรัฐ .... ทั้งหมดนี้ได้ละลายหายไปทั้งสิ้น⁷

ความเห็นที่ขัดแย้งกันระหว่างเมียร์ไชเมอร์ (Mearsheimer) และแมทธิวส์ (Mathews) เป็นเพียงปลายสุดของภูเขาน้ำแข็ง ซึ่งยังมีข้อโต้เถียงมากกว่านั้นระหว่างเหล่านักวิเคราะห์ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในอดีตที่ผ่านมา, ปัจจุบัน และสำหรับอนาคตด้วย การสิ้นสุดลงของสงครามเย็นเป็นแต่เพียงการช่วยเพิ่มเติมข้อโต้แย้งที่มีมายาวนาน ไม่ว่านักวิเคราะห์จะมุ่งเน้นในเรื่องความคิดของตัวแสดงว่ามีนัยสำคัญที่สุด, ความสำคัญของระบบที่สัมพันธ์กัน, การวิเคราะห์ในระดับชาติหรือการวิเคราะห์ในระดับปัจเจกชน, วิวัฒนาการของโครงสร้างของระบบระหว่างประเทศ, ความเด่นของรูปลักษณะของประเทศ เช่น ความเป็นประชาธิปไตย, ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจ, หรือประเด็นของพื้นที่ขัดแย้งที่กลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของการโต้เถียงที่หลากหลาย

ความเห็นที่แตกต่างกันนี้ไม่สามารถมองข้ามไปอย่างง่ายๆ ได้ ในปัจจุบันการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไม่ใช่เป็นเพียงแค่การวิเคราะห์โดยอาศัยแนวคิดเดียวหรือโดยอาศัยแบบจำลอง⁸ ในความเป็นจริงแล้วเราไม่สามารถกระทำเช่นนั้นได้ แต่ทว่าได้ถูกทำให้เป็นรูปร่างโดยสิ่งที่สแตนเลย์ ฮอฟฟ์แมน (Stanley Hoffmann) เรียกว่า “ทฤษฎีที่ยิ่งใหญ่สามทฤษฎีของการเมืองระหว่างประเทศ”⁹ ได้แก่ ทฤษฎีสังคมนิยม (Realism), ทฤษฎีเสรีนิยม (Liberalism) และทฤษฎีมาร์กซิสม์ (Marxism) บรรดาข้อขัดแย้งหรือแม้แต่

สมมติฐานที่เป็นที่กังขาทำให้เกิดรากฐานสำหรับมุมมองของทั้งสามทฤษฎีนี้ และมีส่วนรับผิดชอบต่อความขัดแย้งที่ได้มีการวิเคราะห์กัน ซึ่งปรากฏอยู่ในงานที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่างๆ ที่เกิดขึ้น ปัจจุบันได้มีการนำเอาทฤษฎีที่มีความสับสนมาประกอบกันเข้าเป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทฤษฎีเหล่านี้ได้แก่ ทฤษฎีสัจนิยมคลาสสิก (Classical Realism), ทฤษฎีสัจนิยมแบบคลาสสิกใหม่ (Neoclassical Realism), ทฤษฎีสัจนิยมใหม่ (Neo-realism), ทฤษฎีสัจนิยมแบบรุกกราน (Offensive Realism), ทฤษฎีสัจนิยมแบบป้องกันการรุกกราน (Defensive Realism), ทฤษฎีพหุนิยม (Pluralism), ทฤษฎีเสรีนิยมใหม่ (Neoliberalism), ทฤษฎีสถาบันนิยมแบบเสรีสมัยใหม่ (Neoliberal Institutionalism), ทฤษฎีปัญญานิยม (Constructivism), ทฤษฎีโลกานิยม (Globalism), ทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมใหม่ (Neo-marxism), ทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมมุ่งประโยชน์ (Instrumental Marxism), ทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมโครงสร้าง (Structural Marxism), การพึ่งพิง (Dependencia) และระบบโลก (World System)

ข้อโต้แย้งต่างๆ ที่มีขึ้นโดยเมียร์ไชเมอร์ (Mearsheimer) และแมททิวส์ (Mathews) นั้นได้มีการอธิบายเป็นอย่างดีถึงความแตกต่างระหว่างทฤษฎีสัจนิยมและทฤษฎีเสรีนิยม มุมมองการวิเคราะห์ทั้งสองมุมมองนั้นได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบข้อโต้แย้งทางยุทธศาสตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา ถึงแม้ว่าในอดีตมีไม่บ่อยครั้งนักที่มีการเผชิญหน้ากันในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างวิกฤติ จนทำให้เราเชื่อว่า ทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมใหม่ไม่ใช่เป็นทฤษฎีที่แปลกอีกต่อไป ทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมหรือบางทีเรียกให้ถูกต้องว่าทฤษฎีมาร์กซ์นิยมนิยมใหม่ ซึ่งได้มีการโต้แย้งและเป็นทางเลือกมาช้านานแล้ว ดังนั้น อย่างที่เข้าใจกันว่า ไม่ใช่มีเพียงประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นที่ต้องเผชิญหน้ากับประเด็นทั้งหลาย, บรรดาข้อโต้แย้ง และทางเลือกต่างๆ แต่ยังรวมถึงประชาคมระหว่างประเทศที่ต้องตระหนักถึงหลักการพื้นฐานที่อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของการวิเคราะห์ทั้งสามรูปแบบ อย่างที่ไม่เคิล คอยล์ (Michael Doyle) ได้เขียนไว้ว่า “... เมื่อสิ้นสุดศตวรรษที่ 20 แต่ละประเทศจำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองต่างๆ ในระดับโลก”⁸

ธรรมเนียมปฏิบัติในการวิเคราะห์มุมมองทั้งสามมุมมองที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และข้อขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามมา จะถูกดึงเข้ามาไว้ด้วยกัน การวิเคราะห์ทั้งสามมุมมองเหล่านี้จะไม่เป็นเพียงความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการเท่านั้น แต่บางครั้งอาจจะถูกเพิกเฉยเนื่องจากเป็นการดำเนินการของบุคคลทั่วไป ธรรมเนียมปฏิบัติของการวิเคราะห์ทั้งสามมุมมองนั้น ไม่ว่าทั้งทางตรงหรือทางอ้อมได้ทำให้การรับรู้เป็นรูปร่างขึ้นทั้งในเรื่องที่เกี่ยวข้องและเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และบอกถึงการวิเคราะห์ว่าโลกมีการดำเนินการอย่างไร ในฐานะที่เป็นแหล่งกำเนิดของบรรดาทางเลือกยุทธศาสตร์ในการจัดการเกี่ยวกับปัญหาหระหว่างประเทศต่างๆ และในท้ายสุด บอกให้ทราบถึงทางเลือกต่างๆ แก่ผู้มีอำนาจตัดสินใจให้ได้เลือก⁹ แม้ว่าผู้มีอำนาจตัดสินใจ รวมถึงนักวิเคราะห์ต่างๆ ไม่ว่าจะได้รับอิทธิพลให้อยู่กรอบของภูมิปัญญาเหล่านี้ให้เห็นได้เด่นชัดหรือโดยนัยก็ตาม และผู้มีอำนาจตัดสินใจเหล่านี้ ซึ่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า

นักวิเคราะห์ต่างๆ จะต้องตระหนักถึงสมมติฐานต่างๆ ที่เป็นพื้นฐานของการค้นพบทางเลือกเหล่านั้นด้วย ทฤษฎีสัจนิยม, ทฤษฎีเสรีนิยม และทฤษฎีมาร์กซ์นิสต์ นั้นต้องการความสนใจของใครก็ตามที่เอาจริงเอาจัง ในการเปลี่ยนเซวาร์ปัญญาของพวกเขาไปสู่การดำเนินนโยบายระหว่างประเทศ อย่างที่ สตีเฟน วอลท์ (Stephen Walt) บรรยายไว้ว่า “มีตัวเชื่อมโยงที่ไม่สามารถหลุดรอดไปได้ระหว่างนโยบายในโลกแห่งทฤษฎีที่เป็นนามธรรม และนโยบายในโลกแห่งความเป็นจริง”¹⁰ ดังนั้นความคิดต่างๆ จึงเป็นเรื่องสำคัญ¹¹

วัตถุประสงค์ของบทนี้ไม่ได้พยายามวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างทฤษฎีสัจนิยม, ทฤษฎีเสรีนิยม และทฤษฎีมาร์กซ์นิสต์ หรือสร้างกรณีศึกษาเพื่อให้เห็นว่าทฤษฎีไหนโดดเด่นกว่ากัน ตลอดจนความแตกต่างในบางสิ่งบางอย่างที่มีการถกเถียงจนยากเกินกว่าที่จะเอาชนะได้ ถึงแม้ว่าบางครั้งดูเหมือนจะไม่ใชเช่นนั้น สำหรับสิ่งเหล่านี้เราจำเป็นต้องใช้หน้ากระดาษหลายๆ หน้าจึงจะสามารถบรรยายให้เข้าใจถึงความแตกต่างของแต่ละทฤษฎีได้ ดังนั้น วัตถุประสงค์ของบทนี้กำหนดไว้คือ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของแต่ละธรรมเนียมปฏิบัติของการวิเคราะห์ทั้งสามมุมมอง เพื่อระบุสมมติฐานหลักของทั้งสามทฤษฎี และแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทฤษฎีทั้งสาม

ทฤษฎีสัจนิยม (Realism)

ขณะที่ไม่มีตัวอย่างใดครอบคลุมทั้งทฤษฎีและแนวปฏิบัติของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผู้สนับสนุนหนึ่งในสามของธรรมเนียมปฏิบัติในการวิเคราะห์มุมมองทั้งสามมุมมองนั้นยังไม่มีใครสามารถแสดงให้เห็นหรืออย่างน้อยที่สุดมุ่งเข้าสู่จุดที่มีความเด่นชัดกว่ากัน อย่างที่ข้อโต้แย้งของผู้สนับสนุนซึ่งเชี่ยวชาญการรบทั้งด้านทฤษฎีและนโยบายได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า “ทฤษฎีสัจนิยมเป็นทฤษฎีที่มีความโดดเด่นในแง่ของแนวความคิดเกี่ยวกับการเมืองระหว่างประเทศที่สืบเนื่องกันมาเป็นเวลานาน”¹² ความมีอิทธิพลของทฤษฎีสัจนิยม ส่วนหนึ่งสืบเนื่องจากธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้มีการอธิบายมาเป็นระยะเวลาช้านานแล้ว และเนิ่นนานก่อนหน้าการปรากฏของคำว่า “Realpolitik” ความสำคัญของแนวคิดและพฤติกรรมของนักสัจนิยมได้มีการบันทึกไว้ตั้งแต่ยุคฟื้นฟูศิลปปะใหม่ (Renaissance) ในเรื่องของเหตุผลและความจำเป็นของรัฐ (raison d’etat) แนวความคิดหรือสายภูมิปัญญาที่ทำให้ทฤษฎีสัจนิยมมีความเด่นชัดขึ้นนั้น รวมถึงความพึงพอใจของ ฐุสตีดีดิส (Thucydides), นิกโกโล มาคิอาเวลลี (Niccolo Machiavelli), โทมัส ฮอบบส์ (Thomas Hobbes)¹³ มรดกที่มีค่านี้ยังได้ปรากฏอยู่ในงานเขียนของนักวิเคราะห์ร่วมสมัย เช่น ฮานส์ มอร์เกนธาอูว์ (Hans Morgenthau)¹⁴, เคนเนธ วอลท์ (Kenneth Waltz)¹⁵ และ จอห์น เมียร์สไฮเมอร์ (John Mearsheimer)¹⁶ เช่นเดียวกับการปฏิบัติในรูปแบบการเมือง อาทิเช่น ริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon) และ เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Kissinger)

ทฤษฎีสัจนิยมให้ความสำคัญอย่างยิ่งในเรื่องของสงครามและสันติภาพ เนื่องจากสงครามถือว่าเป็นภัยคุกคามร้ายแรงที่สุดต่อความอยู่รอดของประชากรและรัฐต่างๆ นักสัจนิยมมุ่งเน้นที่สงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสงครามหลักๆ ในการแข่งขันอำนาจ, รวมถึงสาเหตุของสงครามและวิธีการในการป้องกัน นักปฏิบัติที่นิยมทฤษฎีสัจนิยมจะหมกมุ่นกับการดำรงอยู่ของความมั่นคงของชาติ เพื่อต่อต้านภัยคุกคามทางการทหารจากภายนอก

ทฤษฎีสัจนิยมร่วมสมัยได้ครุ่นคิดเกี่ยวกับสมมติฐานหลัก 6 ข้อ ซึ่งเกี่ยวข้องกับว่าโลกควรจะดำเนินการอย่างไร ข้อสมมติฐานข้อแรกคือ การเมืองระหว่างประเทศเป็นอนาธิปไตย (Anarchic) ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าอนาธิปไตยนั้นคือความสับสน (Chaos) นักสัจนิยมได้จำแนกลักษณะระบบระหว่างประเทศว่าเป็นอนาธิปไตย เนื่องจากไม่เหมือนกับระบบการเมืองภายในประเทศ สำหรับอนาธิปไตยนั้นไม่มีอำนาจจากศูนย์กลางที่ปกครองหน่วยต่างๆ จนทำให้เกิดเป็นระบบระหว่างประเทศ ระบบการเมืองระหว่างประเทศประกอบด้วยหน่วยต่างๆ ทางการเมืองที่มีอธิปไตยและเป็นอิสระต่อกัน ซึ่งนั่นก็คือ รัฐต่างๆ ไม่ได้ขึ้นตรงหรือถูกปกครองโดยผู้มีอำนาจทางการเมืองที่เหนือกว่า ความจริงแล้ว อำนาจอธิปไตยมีอยู่ในทุกรัฐแล้วอย่างชัดเจน เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีอำนาจทางการเมืองจากส่วนกลางใดที่มีความสามารถในการกำหนดระเบียบ และอำนาจอธิปไตยของรัฐ นั้นหมายถึง “แต่ละรัฐเท่าเทียมกันหมดอย่างเป็นทางการ” ไม่มีรัฐใด มีสิทธิสั่งการ ไม่มีรัฐใดจำเป็นต้องเชื่อฟัง”¹⁷ นั่นคือว่า ทำไมอนาธิปไตย ยังคงใช้ได้อยู่ในระบบระหว่างประเทศ

ข้อสมมติฐานสำคัญข้อที่ 2 คือ รัฐเป็นหน่วยทางการเมืองที่สำคัญที่สุด เป็นตัวแสดงหลักในระบบการเมืองระหว่างประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่างๆ ซึ่งแน่นอนว่านักสัจนิยมตระหนักถึง การดำรงอยู่ของบรรดาตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (non-state actor) แต่นักสัจนิยมต่างๆ เห็นแย้งว่าบรรดาตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ ไม่ได้ครอบครองทั้งความเป็นอิสระหรือความสามารถต่างๆ ของรัฐ พวกเขาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของรัฐนั้นๆ องค์กรระหว่างประเทศ (international organization) หรือขึ้นกับองค์กรอิสระ (non-governmental organization) ตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐยังไม่ได้รับสถานะว่าเป็นรัฐ มีเพียงรัฐทั้งหลายเท่านั้นที่เป็นตัวแสดงที่มีอำนาจอธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจในด้านการตัดสินใจในเรื่องวิกฤตที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รวมถึงการตัดสินใจที่เกี่ยวกับสงครามและสันติภาพ

สมมติฐานข้อที่สาม รัฐถือว่าเป็นตัวแสดงที่เป็นเอกเทศ สำหรับวัตถุประสงค์ในด้านการวิเคราะห์ นักสัจนิยมได้ยึดมั่นว่ารัฐต่างๆ ต่างมีความเป็นเอกเทศ, บรรณาการตัวแสดงต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน และพูดด้วยเสียงเดียวกันในการดำเนินการของพวกเขากับรัฐอื่นๆ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับส่วนที่เหลือของโลก ภายในรัฐจะมีรัฐบาลกลางเป็นผู้จัดการและดำเนินการกับรัฐอื่นๆ โดยที่รัฐและสังคมจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นบรรดารัฐบาลจะสื่อสารแทนสังคมหรือชุมชนต่างๆ ที่รัฐบาลเหล่านั้นเป็นตัวแทน ตัวแสดงอื่นๆ ทั้งในประเทศหรือในสังคม เช่น พรรคการเมือง, ชนชั้น, กลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มเอกชนหรือปัจเจกชนจะไม่มีจุดยืนของตนเพื่อ

เป็นตัวแทนของประเทศในภาพรวมที่เกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างประเทศ ผลประโยชน์ของกลุ่มเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของผลประโยชน์ของชาติ ในลักษณะเดียวกันนี้ ส่วนประกอบต่างๆ ของรัฐถูกคาดเดาว่าจะดำเนินการประสานพฤติกรรมทั้งหลายซึ่งไม่ได้ปฏิบัติเป็นอิสระจากกัน อย่างที่ วีโอตติ (Viotti) และกาอูปี (Kauppi) บรรยายไว้ว่า “รัฐเป็นตัวแสดงที่เป็นเอกเทศ ที่โดยปกติถูกคาดคะเนโดยนักสังคมนิยมว่าควรมีนโยบายเดียวในช่วงเวลานั้นสำหรับประเด็นที่เป็นการเฉพาะเจาะจง”¹⁸ ทันที่ที่มีการตัดสินใจ ข้อขัดแย้งต่างๆ ภายในรัฐจะถูกเก็บไว้ก่อนและรัฐจะพูดเป็นเสียงเดียวกันเท่านั้น โดยไม่สนใจว่าผู้มีอำนาจบริหาร, สถานิติบัญญัติ หรือตุลาการของรัฐบาล, หรือองค์กรราชการต่างๆ ที่อยู่รวมในทีมบริหาร จะมีผลประโยชน์ที่เป็นอิสระแตกต่างจากผลประโยชน์ของชาติหรือผลประโยชน์ของรัฐอันยิ่งใหญ่กว่า

เหล่านักสังคมนิยมตระหนักว่าบางครั้งบางคราวกฎก็มีข้อยกเว้น ซึ่งไม่บ่อยครั้งนัก บางทีเมื่อประเด็นต่างๆ เป็นเรื่องเล็กๆ และมีส่วนแบ่งผลประโยชน์ต่ำ หรือเมื่อไม่มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการ พรรคร่วมรัฐบาลอาจจะมีความไม่เห็นด้วย หรือตัวแสดงทางสังคมอื่นๆ อาจจะแสดงออกมาหรือปฏิบัติอย่างเป็นอิสระ อย่างไรก็ตามบรรดานักสังคมนิยมต่างยืนยันว่า แม้ว่าประเด็นต่างๆ จะเป็นประเด็นสำคัญ และมีส่วนแบ่งผลประโยชน์สูง แต่ด้วยความพยายามเพียงตามลำพัง และไม่มีการประสานงานในการดำเนินงานกับส่วนอื่นๆ ของโลก ก็จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นหรือสามารถสร้างความกดดันได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นสมมติฐานที่ว่ารัฐต่างๆ เป็นตัวแสดงที่เป็นเอกเทศ ยังคงเป็นสมมติฐานที่เป็นอยู่และถูกต้อง

สมมติฐานข้อที่ 4 สำหรับวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ บรรดานักสังคมนิยมต่างคาดคะเนว่ารัฐเป็นตัวแสดงที่มีเหตุมีผลเสมือนว่าเป็นตัวแสดงที่เป็นเอกเทศ¹⁹ เชื่อกันว่าเป็นความจริงที่ว่า รัฐจะมีความสามารถในการแยกแยะผลประโยชน์และวัตถุประสงค์ของตน ทั้งยังตระหนักถึงความท้าทายหรือภัยคุกคามที่มีต่อผลประโยชน์และวัตถุประสงค์ของตน และสามารถประเมินทางเลือกในการจัดการกับความท้าทายหรือภัยคุกคามต่างๆ รวมถึงการกำหนดทางเลือกที่ทำให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดหรือตรงวัตถุประสงค์มากที่สุด โดยรัฐจะคิดและดำเนินการอย่างเป็นยุทธศาสตร์ ดังนั้น ความเป็นเหตุเป็นผลคือเครื่องมือของความมีเหตุผล เพื่อที่รัฐจะสามารถคำนวณผลประโยชน์-ต้นทุน (Cost-Benefit Calculation) ในบริบทที่เกี่ยวกับผลประโยชน์และวัตถุประสงค์ของตน

บรรดานักสังคมนิยมต่างระมัดระวังที่จะสรุปว่า ถึงแม้ว่าจะมีการคาดคะเนถึงความมีเหตุมีผลของรัฐทั้งหลายแต่ไม่มีการรับรองเรื่องความสำเร็จ ความมีเหตุผลนั้นไม่ได้ป้องกันรัฐต่างๆ จากการกระทำที่ผิดพลาดและการคำนวณที่ผิด ที่เป็นผลลัพธ์จากความที่ไม่สมบูรณ์หรือความไม่ถูกต้องของข้อมูล ความมีเหตุมีผลจะช่วยให้รัฐนั้นๆ ได้รับการปกป้องบ้างจากความพยายามของรัฐอื่นๆ ในการหลอกลวงในเรื่องที่เกี่ยวกับความตั้งใจ, ความแข็งแกร่งและความอ่อนแอ

ข้อที่ 5 สมมติฐานหลักของทฤษฎีสัจนิยมกล่าวว่า ระบบระหว่างประเทศเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของ รัฐที่สำคัญที่สุด ในระบบอนาธิปไตยนั้น อำนาจอธิปไตยของรัฐจะไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผลประโยชน์ของอำนาจ ส่วนกลางที่สามารถกำหนดระเบียบ, จัดให้มีความมั่นคง, แก้ไขข้อโต้แย้งต่างๆ และบังคับการตัดสินใจ รัฐ ต่างๆ จำต้องคุ้มครองตนเอง หรือกล่าวอีกอย่างได้ว่า ระบบระหว่างประเทศเป็นระบบช่วยเหลือตนเอง โดยที่ รัฐทั้งหลายจะมองหาความมั่นใจในการอยู่รอดของตนโดยการสะสมความสามารถ, หรืออำนาจ, หรือความ จำเป็นในการคงไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ อำนาจเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของรัฐต่างๆ ซึ่งอาจจะไม่ใช่อำนาจแท้จริง หากทว่าเป็นอำนาจที่ใหญ่เทียบเคียงกัน โดยเฉพาะอำนาจทางทหารสำหรับการรุกรานและการคุ้มครองป้องกัน อย่างที่จอห์น เมียร์ไชเมอร์ (John Mearsheimer) อธิบายไว้ว่า “... ข้อได้เปรียบทางทหารของรัฐหนึ่งที่มีมากกว่า รัฐอื่นๆ จะทำให้รัฐนั้นมีความมั่นคงมากกว่า ดังนั้นรัฐจึงปรารถนาที่จะเป็นรัฐที่มีอำนาจทางทหารที่น่าเกรง ขามมากที่สุดในระบบ เพราะว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการรับรองความอยู่รอด ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่อันตราย อย่างยิ่ง”²¹ ดังนั้น ด้วยการแข่งขันด้านอำนาจและความขัดแย้งซึ่งยังมีอยู่เป็นปกติวิสัยในระบบอนาธิปไตย ทำให้ในระบบช่วยเหลือตนเองจึงเป็นไปได้สำหรับแต่ละรัฐ ที่จะเป็รัฐที่มีอำนาจทางทหารที่น่าเกรงขามมาก ที่สุดในระบบ ดังนั้น สำหรับเหล่านักสังคมนิยมแล้ว ข้อขัดแย้งนี้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และการเมืองระหว่าง ประเทศถือว่าเป็นเกมที่ฝ่ายได้รับประโยชน์จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์ (Zero-Sum Game) เรื่องนี้ไม่ใช่ อำนาจแท้จริงแต่เป็นอำนาจที่สัมพันธ์กัน โดยที่รัฐต่างๆ สามารถที่จะเพิ่มอำนาจของตนโดยอยู่บนความเสียหาย ของรัฐอื่นๆ ดังนั้นถ้ารัฐหนึ่งได้ อีกรัฐหนึ่งก็ต้องสูญเสีย

ไม่มีรัฐใดได้รับการคุ้มครองจากระบบการดิ้นรนเพื่ออำนาจและความอยู่รอด เมื่อใดก็ตามที่รัฐใดมี อำนาจด้วยการสร้างความสามารถจากภายในหรือโดยการเข้าร่วมกับพันธมิตรจากภายนอก และ/หรือความ ร่วมมือกับอะไรก็ตามจากภายนอก โดยมีสิ่งที่ชักจูงใจของรัฐนั้นๆ คือการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดและอำนาจ ถึงแม้ว่ารัฐต่างๆ พยายามที่จะคุ้มครองตนเองด้วยการปกป้องเชิงรับ มากกว่าที่จะรุกรานด้วยกำลังอำนาจทาง ทหาร เพื่อไม่ให้มีผู้รับเคราะห์หรือผู้ลี้ภัย หากทว่ารัฐอื่นใดมีโอกาสรับรู้และมีเจตนาที่มุ่งร้าย ทำการตอบสนอง โดยการสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถทางทหารของตน จนส่งผลให้รัฐอื่นๆ ที่แต่เดิมต้องการปกป้องเชิง รับต้องตอบสนองแบบเดียวกัน สภาวะความมั่นคงแบบนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ภายใต้ระบบ อนาธิปไตย²² เราไม่มีทางเลือกหนีจากภัยคุกคามของสงครามในโลกของระบบอนาธิปไตยตามแนวความคิด ของลัทธิสังคมนิยมได้อย่างสิ้นเชิง

คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของนักสังคมนิยมร่วมสมัยนั้น ได้เน้น ความหมายโดยนัยของอนาธิปไตยอย่างเป็นระบบ สำหรับพฤติกรรมของรัฐ, ลักษณะของรัฐต่างๆ และเหล่า ผู้นำถูกจัดว่าเป็นผลที่ตามมาเล็กน้อย ไม่ใช่ลักษณะรวมทั้งหมดของรัฐ ไม่ว่ารัฐนั้นๆ จะอยู่ในรูปแบบของ ประชาธิปไตย, เผด็จการ, เบ็ดเสร็จนิยม, สาธารณรัฐ และราชาธิปไตย หรือผู้นำต่างๆ นั้น ไม่ว่าพวกเขาจะเป็น

นักอุดมคติ, นักปฏิบัติที่มีศีลธรรม (moral) หรือไร้ศีลธรรม (immoral) หรือขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (amoral) แต่ธรรมชาติแบบอนาธิปไตยของระบบระหว่างประเทศ อยู่ที่โครงสร้างของรัฐ และตำแหน่งของรัฐในระบบที่ประกอบกันเป็นพฤติกรรมของรัฐ ตามลักษณะเด่นลักษณะหนึ่งของทฤษฎีสัจนิยมคือ “ .... ทฤษฎีสัจนิยมไม่แยกความแตกต่างกันระหว่างบรรดารัฐที่ดีและบรรดารัฐที่เลว แต่ปฏิบัติต่อรัฐเหล่านั้นคล้ายกับลูกบิลเลียดที่มีขนาดแตกต่างกัน”²³

ข้อสมมติฐานข้อที่ 6 ที่เป็นข้อสุดท้ายของทฤษฎีสัจนิยม คือ ประเด็นต่างๆ ทั้งหมดที่บรรดารัฐทั้งหลายได้ดำเนินการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ รวมทั้งประเด็นด้านความมั่นคงของชาติ, ความเข้าใจตามธรรมเนียมประเพณี และเรื่องอื่นๆ ที่สำคัญ²⁴ ประเด็นเรื่องความมั่นคงของชาติถือเป็นวาระที่สำคัญที่สุดของรัฐ สำหรับนักสัจนิยมแล้วยุทธศาสตร์แห่งชาติ (Grand Strategy) และความมั่นคงของชาติประกอบกันเป็นการเมืองระดับสูงที่มีความสำคัญสูงสุด ทุกสิ่งทุกอย่างรวมถึงเศรษฐกิจจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มของการเมืองระดับต่ำ นั่นไม่ได้หมายความว่าเศรษฐกิจไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญ แต่เป็นการกล่าวว่า นักสัจนิยมทั้งหลายเห็นว่าประเด็นเรื่องความมั่นคงและการเมือง เมื่อเทียบเคียงกันแล้วมีลำดับความสำคัญกว่าประเด็นเรื่องเศรษฐกิจ โดยไม่สนใจว่าเศรษฐกิจจะเป็นเรื่องสำคัญแค่ไหน จริงๆ แล้วการเมืองในระดับสูงมีอำนาจเหนือกว่าการเมืองระดับต่ำและกำหนดรูปแบบให้กับการเมืองระดับต่ำ การเมืองเป็นตัวกำหนดเรื่องเศรษฐกิจ เศรษฐกิจขึ้นอยู่กับตรรกะทางด้านการเมือง²⁵ จอห์น เมียร์ไชเมอร์ (John Mearsheimer) ได้แยกลักษณะของจุดนี้โดยตรงไปตรงมาว่า “ .... รัฐต่างๆ ดำเนินการอยู่ในทั้งสถานะแวดล้อมทางการเมืองระหว่างประเทศและสถานะแวดล้อมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และในกรณีทั้งสองระบบมีข้อขัดแย้งกัน สิ่งที่มาก่อนย่อมมีอำนาจเหนือกว่าสิ่งที่ตามมาภายหลัง.... เนื่องจากรัฐมีเป้าหมายสูงสุดคือการอยู่รอด เมื่อมีแรงผลักดันออกไป การคิดพิจารณาการเมืองระหว่างประเทศจะเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในจิตใจของผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจทั้งหลาย”²⁶ ในระบบอนาธิปไตย หรือระบบช่วยเหลือตนเอง รัฐต่างๆ อาจจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะให้ความสำคัญกับเรื่องความมั่นคงของชาติ, บูรณภาพแห่งดินแดน, และการใช้ประโยชน์จากพลังอำนาจทางทหาร ตลอดจนสิ่งที่สามารถทดแทนอำนาจทางทหารได้ สำหรับนักสัจนิยมเช่น เวย์แมน (Wayman) และดีห์ล (Diehl) บันทึกลงไว้ว่า “ความสามารถทางเศรษฐกิจเป็นเพียงเครื่องมือสำคัญในการค้าจุน, ตลอดจนการปรับปรุง และการดำรงอยู่ของความสามารถทางทหาร”²⁷

ทฤษฎีเสรีนิยม (Liberalism)

ได้มีผู้ทำทนายแนวความคิดที่นำเสนอโดยทฤษฎีสัจนิยมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา และในยุโรปตะวันตก คือ ทฤษฎีเสรีนิยม²⁸ นักวิชาการในสายของแนวความคิดทางด้านทฤษฎีเสรีนิยมนั้นรวมไปถึงเพลโต (Plato), อริสโตเติล (Aristotle), โกรเชียส (Grotius), ล็อก (Locke), มงเตสกีเยอ (Montesquieu), รูสโซ (Rousseau), คานท์ (Kant), เจเรมี เบนทัม (Jeremy Bentham), และทางด้านเศรษฐศาสตร์ได้แก่ อัดัม สมิท (Adam Smith), เดวิด ริคาร์โด (David Ricardo) ซึ่งมีความโดดเด่นไม่น้อยกว่าทฤษฎีสัจนิยม²⁹ และยังมีผู้สนับสนุนร่วมสมัยได้แก่ เกรแฮม อัลลิสัน (Graham Allison)³⁰, ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama)³¹, จอห์น อิกเคนเบอร์รี่ (John Ikenberry)³², โรเบิร์ต คีโอเฮน (Robert Keohane)³³, โจเซฟ นาย (Joseph Nye)³⁴ และจอห์น รุกกี (John Ruggie)³⁵ ซึ่งตัวอย่างที่ยกมานี้ ทุกท่านมีชื่อเสียงพอๆ กับนักปราชญ์ของทฤษฎีสัจนิยม ขณะที่ในศตวรรษที่ ๒๐ ผู้นำทางการเมืองส่วนใหญ่เริ่มมีความนิยมชมชื่นในทฤษฎีเสรีนิยมมากกว่าทฤษฎีสัจนิยม โดยมีนักเสรีนิยมแถวหน้าได้แก่ วูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson), แฟรงกลิน รูสเวลต์ (Franklin Roosevelt) ผู้ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับเหล่านักสัจนิยมอย่าง ริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon) และ เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Kissinger) ซึ่งแล้วแต่ท่านจะเลือกสรร

ขณะที่นักสัจนิยมทั้งหลายมุ่งเน้นด้านสงครามและสันติภาพ แต่ทว่านักเสรีนิยมให้ความสำคัญเรื่องความขัดแย้งและความร่วมมือ นักเสรีนิยมเปิดรับอย่างชัดเจนต่อมุมมองที่กว้างกว่ามุมมองอันสิ้นและคับแคบของนักสัจนิยม นักเสรีนิยมเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากกว่าสงครามและสันติภาพ สงครามไม่ใช่เพียงแต่อยู่ในรูปแบบของความขัดแย้งเท่านั้น และสันติภาพไม่ใช่แค่รูปแบบของความร่วมมือทางเศรษฐกิจ, อุดมการณ์, วัฒนธรรม, สังคม, ศาสนา และชาติพันธุ์เท่านั้น ยังรวมไปถึงความขัดแย้งทางทหารที่แพร่กระจายสู่การเมืองระหว่างประเทศ นอกจากสงครามที่เป็นภัยคุกคามต่อความอยู่รอดของประชากรและของรัฐต่างๆ แล้ว ยังมีโรคติดต่อร้ายแรง, ความอดอยาก และภัยพิบัติ ซึ่งถือเป็นว่าความเสียหายที่ส่งผลต่อความอยู่รอดของประชากรและของรัฐต่างๆ เช่นกัน³⁶ และความร่วมมือที่ปรากฏขึ้นไม่จำกัดอยู่เฉพาะเมื่อสันติภาพถูกทำลาย แต่จะนำมาใช้เมื่อความขัดแย้งกำลังปะทุขึ้นด้วย แม้แต่ประเทศสหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียต และองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization: NATO) กับองค์การสนธิสัญญากรุงวอซอว์ (Warsaw Treaty on Friendship Cooperation and Mutual Aid or Warsaw Treaty Organization: Warsaw Pact) ในระหว่างช่วงสงครามเย็นยังสามารถร่วมมือกันได้ ยกตัวอย่างเช่น ความร่วมมือในการควบคุมอาวุธของประเทศสหรัฐอเมริกา-โซเวียต หรือระหว่างองค์การทั้งสอง ดังนั้นเหล่านักปฏิบัติที่นิยมชมชอบทฤษฎีเสรีนิยม ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะประเด็นความมั่นคงของชาติอย่างที่นักสัจนิยมทั้งหลายยึดถือ

เหล่านักเสรีนิยมนั้นต่างทำทนายต่อทุกๆ กฎ หรือสมมติฐานต่างๆ ที่นักสังคมนิยมยึดถือไว้ ประเด็นแรกคือ สมมติฐานต่างๆ เกี่ยวกับลักษณะแท้จริงของระบบระหว่างประเทศที่เป็นอนาธิปไตยนั้น มีความเหมาะสมแล้ว บรรดานักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมเห็นด้วยกับนักสังคมนิยมทั้งหลายว่า ในระบบระหว่างประเทศไม่มีอำนาจใดที่อยู่เหนือสุดที่สามารถกำหนดระเบียบต่างๆ ได้ ทั้งในเรื่องความมั่นคง, การแก้ไขข้อโต้แย้งต่างๆ และการบังคับการตัดสินใจ แต่พวกเขาเชื่อว่ารัฐและตัวแสดงต่างๆ ต่างร่วมมือกันแม้แต่อยู่ภายใต้อนาธิปไตยเพื่อสื่อถึงระเบียบ รวมไปถึงการสนับสนุนด้านความมั่นคง, การแก้ไขข้อโต้แย้งต่างๆ และการบังคับการตัดสินใจของพวกเขา สังคมระหว่างประเทศนั้นจะเป็นไปได้แม้ว่ารัฐต่างๆ อยู่ในระบบอนาธิปไตย บรรดาหลักการ, มาตรฐาน, กฎเกณฑ์, ข้อตกลงและขั้นตอนต่างๆ บางอย่างถูกจัดเป็นหมวดหมู่อยู่ในกฎหมายระหว่างประเทศที่ได้รับการพัฒนาอย่างมีข้อจำกัด หรือแม้แต่การควบคุมพฤติกรรมของรัฐและตัวแสดงอื่นๆ⁴⁰ รัฐต่างๆ ได้ร่วมมือกันและให้อำนาจสูงสุดของพวกเขาในการจัดตั้งบรรดาสถาบันระหว่างประเทศและระบอบการปกครองระหว่างประเทศ โดยการรวบรวมหลักการ, มาตรฐาน, กฎเกณฑ์, ข้อตกลงและขั้นตอนต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน⁴¹ ระบบอนาธิปไตย อย่างที่ อเล็กซานเดอร์ เวนด์ (Alexander Wendt) บรรยายไว้ว่า “คือสิ่งที่รัฐต่างๆ สร้างขึ้นมา”⁴² อำนาจอธิปไตยของรัฐถูกทำลาย บ่อยครั้งยอมแพ้อย่างราบคาบต่อความพยายามในการสร้างและการดำรงอยู่ของสถาบันต่างๆ ที่เป็นรากฐานของระเบียบระหว่างประเทศและสังคมระหว่างประเทศ ถึงกระนั้นก็ตาม แนวคิดของนักเสรีนิยมได้ให้ความสำคัญของการมีอำนาจอธิปไตยน้อยกว่าที่นักสังคมนิยมทั้งหลายให้ไว้ ซึ่งเราสรุปได้ว่านักสังคมนิยมมักจะปกป้องการมีอำนาจอธิปไตยมากกว่า การที่รัฐต่างๆ จะปกป้องมัน⁴³

ประเด็นที่สองคือ บรรดานักเสรีนิยมปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าทฤษฎีสังคมนิยมมุ่งเน้นอย่างคับแคบว่า รัฐ คือ ตัวแสดงหลัก⁴⁴ โดยปกติรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแสดงหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกิจการทางด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ซึ่งมีการดำเนินการทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับเงินจำนวนหลายพันล้านดอลลาร์สหรัฐในแต่ละวันที่เกิดขึ้นโดยไม่มีผลประโยชน์ของรัฐเข้าไปเกี่ยวข้อง ขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้นกว้างกว่าสิ่งที่นักสังคมนิยมทั้งหลายตระหนักถึง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องมากกว่าปฏิสัมพันธ์ของรัฐต่างๆ รวมถึงกิจกรรมต่างๆ ที่เรียงตามอักษรอย่างแท้จริงในภูมิภาค และสถาบันระหว่างประเทศที่ดำเนินการอยู่โดยรัฐต่างๆ (เช่น สหประชาชาติ (United States: UN), สหภาพยุโรป (European Union: EU), องค์การเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (The Organization for Security and Co-Operation in Europe: OSCE), สหภาพแอฟริกา (The Organization of African Unity: OAU), องค์การรัฐอเมริกัน (The Organization of American States: OAS), สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association of South East Asian Nations: ASEAN), ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเอเชียแปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation: APEC), กลุ่มประเทศเครือจักรภพอังกฤษ (British Commonwealth), องค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO), องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (The Organization for

Economic Co-Operation and Development: OECD) และกลุ่มประเทศผู้ส่งน้ำมันเป็นสินค้าออก (The Organization of the Petroleum Exporting Countries: OPEC)⁴⁵) สำหรับองค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล (ยกตัวอย่างเช่น องค์กรนิรโทษกรรมสากล (Amnesty International), แคร่ (CARE), กลุ่มกรีนพีซ (Greenpeace), คณะกรรมการ ออกซ์ฟอร์ดเพื่อบรรเทาภาวะอดอยาก (Oxford Committee for Famine Relief: Oxfam) และสภาาชาด (Red Cross)), ธุรกิจระหว่างประเทศ, สื่อมวลชน, กลุ่มอาชญากรรม, กลุ่มค้ายา และองค์กรภาคเอกชนที่ดำเนินการ ข้ามเขตแดนรัฐ ความแตกต่างและจำนวนที่เพิ่มขึ้นของตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (nonstate actors) เหล่านี้ที่มี ปฏิสัมพันธ์ทั้งต่อรัฐและต่อตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (nonstate actors) พวกเขาตั้งประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับวาระ ระหว่างประเทศที่แต่ละรัฐต้องมีการโต้แย้ง พวกเขาเผชิญหน้ากับรัฐต่างๆ และถูกจำกัดพฤติกรรมของพวกเขา บ่อยครั้งที่พวกเขาหลีกเลี่ยงอำนาจของรัฐ โดยการใช้ความเป็นอิสระและส่งอิทธิพลต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วง เวลานั้น⁴⁶ ตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐบางตัวเรียกชื่อแหล่งทรัพยากรที่ทำให้รัฐบางรัฐที่พวกเขาดำเนินการอยู่นั้นมี ทรัพยากรที่น้อยลง นักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมเตือนพวกเราถึงอัลเคดา (al Qaeda) ซึ่งเป็นตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ ที่ รับผิดชอบต่อเหตุการณ์โจมตีประเทศอิมหาอำนาจเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญ ที่สุดและป่าวประกาศถึงสงคราม โลกของการก่อการร้ายที่อยู่ในกลุ่มของตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ นอกเหนือจากการ แนะนำที่ผิดพลาดของผู้ปฏิบัติด้านสังคมนิยมที่โน้มเอียงไปในการมุ่งเน้นไปยังรัฐที่สนับสนุนลัทธิการก่อการร้าย

ประเด็นที่สามคือ สมมติฐานที่กล่าวว่าบรรดารัฐต่างๆ คือ ตัวแสดงที่มีความเป็นเอกเทศนั้นควรจะถูก ยกเลิกไป โดยปกติบรรดารัฐจะไม่แสดงออกเป็นเสียงเดียวในเรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินการของตัวแสดงอื่นๆ แม้แต่ในช่วงเวลาของสงคราม อย่างที่พบหลักฐานได้จากระหว่างช่วง 11 กันยายนที่ผ่านมา ชาวแอฟริกาและ ชาวอิรักต่างเฉลิมฉลองกัน เมื่อทราบข่าวร้ายที่เกิดขึ้น จากทำเนียบประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา, กระทรวงการ ต่างประเทศ และกระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกา ซึ่งหมายความว่าประเทศต่างๆ ไม่จำเป็นต้องเผชิญหน้า กับส่วนที่เหลือของโลกเสมือนว่าเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งหมด รัฐและสังคมไม่จำเป็นต้องแสดงออกว่าเป็นหนึ่ง เดียวอย่างที่ วิออตติ (Viotti) และ กาอูปปิ (Kauppi) บรรยายไว้ว่า “ .... มุมมองของนักสังคมนิยมที่มีต่อรัฐว่าเป็น ตัวแสดงที่เป็นเอกเทศนั้นเป็นเพียงนามธรรมที่ปิดบังสิ่งจำเป็นหลักทางด้านการเมืองที่ถูกพบว่าเป็นพื้นฐาน สำคัญภายในของรัฐ รัฐไม่ใช่บางส่วนของเอกลักษณ์ที่เป็นรูปธรรม – หรือบางส่วนที่เป็นนามธรรมที่ได้รับการ ดูแลราวกับว่ามีตัวตนและดำเนินการอยู่ด้วยการตัดสินใจเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งโดยปกติอยู่ในรูปแบบที่ เกี่ยวเนื่องกันด้วย”⁴⁷ เราจะไม่สามารถอธิบายพฤติกรรมของรัฐได้ ถ้าปราศจากการแยกรัฐให้ออกจากกัน และ ทำการตรวจสอบพฤติกรรมของทั้งสององค์ประกอบและแม้แต่องค์ประกอบย่อยๆ ของรัฐบาล, ของกลุ่มต่างๆ และของกลุ่มภาคเอกชนในสังคม เพื่อที่จะอธิบายพฤติกรรมของรัฐ ดังนั้นนักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมจึงได้ เปลี่ยนทิศทางไปยังกระบวนการตัดสินใจด้านการเมืองและผู้แสดงต่างๆ ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการที่ซับซ้อนนี้ อย่างบ่อยครั้ง

ไม่ว่าทั้งรัฐหรือรัฐบาลต่างก็เป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม สำหรับนักสังคมนิยม คิดว่ารัฐเป็นกล่องคำที่มี รัฐบาล อันประกอบด้วยองค์กรต่างๆ, หน่วยงานราชการ, สถาบันบัญญัติและคณะกรรมการฝ่ายนิติบัญญัติ และ ภาคเอกชน รัฐต่างๆ จะดำเนินการเมื่อองค์กรต่างๆ, หน่วยงานราชการ และภาคเอกชนเหล่านั้นมีการดำเนินการ การตัดสินใจในด้านต่างๆ ของรัฐบาลอยู่บนพื้นฐานที่สืบเนื่องมาจากศาสนาจักรหรือองค์กรต่างๆ ในยุคของ จักรวรรดิ ซึ่งบ่อยครั้งมีการประสานงานกันอย่างหลวมๆ เท่านั้น องค์กรเหล่านี้พึ่งพาอาศัยมาตรฐานของ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน และบทบาทที่ต้องรู้จักเป็นอย่างดี ดังนั้นทำให้ความยืดหยุ่นของพวกเขาต้องถูกจำกัดลง พวกเขาพยายามปรับตัวอย่างช้าๆ และเพิ่มขึ้นเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ภายในองค์กรเหล่านี้มีข้าราชการที่เป็น ตัวแสดงที่ถูกกำหนดตำแหน่งเป็นลำดับชั้น ทฤษฎีสังคมนิยมที่ไม่ให้ความสนใจกับสิ่งอื่นใดที่มีความคิดแต่ เพียงว่ามีตัวแสดงที่เป็นเอกเทศ แต่ทฤษฎีเสรีนิยมกลับมุ่งเน้นตัวแสดง หรือผู้เล่นต่างๆ จำนวนมาก:

ผู้เล่นต่างๆ ที่มุ่งเน้น ไม่เพียงแค่ประเด็นยุทธศาสตร์เพียงประเด็นเดียว หากแต่มุ่งเน้น ไปที่ปัญหา ภายในประเทศอันมีความหลากหลายเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ผู้เล่นต่างๆ ที่กำลังแสดงในรูปแบบ ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ แต่อาจจะคล้อยตามจุดหมาย หรือเป้าหมายขององค์กร และของส่วนบุคคลที่แตกต่างกันออกไป ผู้เล่นต่างๆ ที่ทำการตัดสินใจให้กับรัฐบาล ไม่ใช่โดยการใช้ ทางเลือกเพียงทางเลือกเดียวหรือทางเลือกที่เป็นเหตุเป็นผล แต่เป็นการกระทำโดยการ โน้มโน้มและการ ชักจูงการเมืองของรัฐบาลนั้น⁴⁸

การรับรู้ของผู้เล่นเหล่านี้และตำแหน่งของพวกเขาที่อ้างสิทธิ์ในประเด็นต่างๆ ของแต่ละวัน มีสี สันอย่างยิ่งเป็นไปตามตำแหน่งของพวกเขาในขั้นตอนการตัดสินใจ – จุดที่คุณตัดสินใจนั้นขึ้นอยู่กับว่าคุณกำลังนั่งอยู่ ที่ไหน⁴⁹

ตัวแสดงต่างๆ ของสังคม, พรรคการเมือง, ชนชั้น, กลุ่มผลประโยชน์, สื่อสารมวลชน และองค์กร เอกชน ต่างแสวงหาอิทธิพลที่มีผลต่อการตัดสินใจของรัฐบาล ตัวแสดงต่างๆ ของสังคมขัดแย้งกัน, แข่งขัน กัน, ต่อรอง และประนีประนอมซึ่งกันและกัน กับผู้เล่นของรัฐบาลในความพยายามที่จะครอบงำการตัดสินใจ และการดำเนินการของรัฐบาล นโยบายต่างประเทศเช่นเดียวกับนโยบายภายในประเทศคือผลลัพธ์ของพวกเขา พหุนิยมในการให้และการรับทางการเมือง ในความเป็นจริงแล้ว นักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมจำนวนมากปฏิเสธความ แตกต่างระหว่างต่างประเทศและภายในประเทศของพวกเขาสังคมนิยม

การจัดเรียงของบรรดาตัวแสดงสาธารณะและตัวแสดงเอกชน อันได้แก่ องค์กรรัฐบาล, หน่วยงาน ราชการ, เจ้าหน้าที่, พรรคการเมือง, ชนชั้น, กลุ่มผลประโยชน์, สื่อสารมวลชน และองค์กรภาคเอกชนต่างๆ ที่มี ความสนใจและมีวัตถุประสงค์เป็นของตนเอง ผลของการรวมกลุ่มกันของความขัดแย้งและบ่อยครั้งตรงข้าม กับความสนใจของสาธารณะและความสนใจของภาคเอกชนนั้น บางครั้งมีผลประโยชน์มากมายแต่มีเพียงส่วน

น้อยที่มีความหมายในด้านผลประโยชน์ของชาติ ถึงกระนั้นก็ตาม สำหรับนักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยม แนวคิดทางด้านผลประโยชน์ของชาติของพวกสังคมนิยมเป็นเรื่องที่คลุมเครือ ถ้าไม่มีการสร้างให้เป็นโพรงเอาไว้ ในความจริงแล้ว การอภิปรายที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ของชาติได้เคลื่อนย้ายจากนามธรรมไปสู่รูปธรรมมากขึ้น แต่สิ่งที่ยากที่สุดคือการเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่

ดังนั้นท้ายสุด นักเสรีนิยมโต้แย้งว่าแนวคิดสังคมนิยมเกี่ยวกับรัฐว่าเป็นตัวแสดงที่เป็นเอกเทศเท่านั้น นำไปสู่ความแน่ใจว่านักสังคมนิยมพลาดที่จะตรวจสอบว่าการตัดสินใจต่างๆ นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรและบังคับใช้อย่างไร ตามแนวความคิดของนักเสรีนิยมนั้น นักสังคมนิยมเพียงแค่มองไม่เห็น (หรือเกียจคร้านเกินไปในการให้ความสนใจ) ความจำเป็นและความซับซ้อนของการเมืองภายในแต่ละรัฐหรือระหว่างรัฐ

ถ้ามีการแยกกลองคำที่เปรียบเสมือนกับรัฐให้ออกเป็นส่วนๆ จะทำให้นักเสรีนิยมมีคำถามเกี่ยวกับสมมติฐานในข้อที่สี่ของทฤษฎีสังคมนิยม รัฐต่างๆ เป็นตัวแสดงที่มีเหตุผล ซึ่งไม่ใช่สมมติฐานเชิงวิเคราะห์ที่เป็นประโยชน์ ที่นักสังคมนิยมจะทำให้เราเชื่อเช่นนั้น ถ้าพฤติกรรมของรัฐเป็นผลจากการดึงดูดและการชักจูงทางการเมือง, ด้านความขัดแย้ง และการประนีประนอมระหว่างตัวแสดงสาธารณะและภาคเอกชนที่มีความหลากหลาย คงต้องละทิ้งความคิดตามประเพณีนิยมเกี่ยวกับความมีเหตุผลไป รัฐต่างๆ ไม่ได้มีกระบวนการที่มีเหตุผลมีผลหรือทางตรรกะเกี่ยวกับผลประโยชน์ของตนและเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่กำลังถูกทำทลายหรือคุกคาม ทางเลือกต่างๆ ในการตอบสนองต่อความท้าทายหรือภัยคุกคามต่างๆ ซึ่งท้ายสุด จะมีการเลือกทางเลือกที่ทำให้ผลประโยชน์สูงสุดและตรงตามวัตถุประสงค์มากที่สุด การเมืองมีผลอยู่ในทุกระดับชั้นของกระบวนการตัดสินใจ อย่างที่อัลลิสัน (Allison) บรรยายไว้ว่า “.....สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้ถูกเลือกว่าเป็นคำตอบสำหรับแก้ปัญหา แต่ก่อนข้างจะเป็นผลลัพธ์จากการประนีประนอม ความขัดแย้งและความสับสนของเจ้าหน้าที่ต่างๆ พร้อมกับผลประโยชน์อันหลากหลายและมีอิทธิพลที่ไม่เท่ากัน”⁵⁰ ดังนั้น เราไม่ได้ละทิ้งเหตุผลแต่เราอยู่กับขอบเขตของเหตุผล ไม่ใช่คุณค่าที่สูงสุดหรือความเหมาะสมที่สุด แต่เป็น “ความพึงพอใจ”⁵¹

การเน้นย้ำเรื่องการตัดสินใจด้านการเมืองของรัฐต่างๆ ที่นำนักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมไปสู่การปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ห้าของทฤษฎีสังคมนิยม ระบบระหว่างประเทศไม่จำเป็นต้องเป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่สุดในเรื่องพฤติกรรมของรัฐ⁵² ตัวกำหนดในระดับชาติและระดับภาคเอกชนแข่งขันกันกับตัวกำหนดในระดับการเมืองระหว่างประเทศ ลักษณะทางการเมือง, เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของรัฐ รวมถึงผู้นำต่างๆ อาจจะมีส่วนสำคัญอย่างลึกซึ้ง ดูเหมือนว่าระบอบประชาธิปไตยจะไม่นำไปสู่การทำสงครามกับใคร⁵³ แต่ในความจริงแล้วพวกเราได้เห็นการเกิดของชุมชนที่มีความมั่นคงทางประชาธิปไตย⁵⁴ ประชาธิปไตยของอังกฤษและฝรั่งเศสมีพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างจากพฤติกรรมของนาซีเยอรมันในช่วงทศวรรษ 1930 ผู้นำการเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงสงครามเย็นมีพฤติกรรมที่ดีเพื่อแสดงให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศประชาธิปไตยและมีตลาดเสรี ขณะที่สหภาพโซเวียตซึ่งเป็นประเทศคอมมิวนิสต์มีความเป็นเผด็จการ ความเป็น

ประชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ของเยอรมันไม่ได้สร้างความหวาดกลัวที่เหมือนกันนี้ในช่วงที่เยอรมันมีการปกครองแบบราชาธิปไตยหรือระบบเบ็ดเสร็จนิยม ในระดับปัจเจกชน เช่น เซอร์ชิลล์ (Churchill) และฮิตเลอร์ (Hitler) เขาเหล่านั้นมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ แฟรงคลิน รูสเวลต์ (Franklin Roosevelt), สตาลิน (Stalin), กานธี (Gandhi), และพลพต (Pol Pot) พฤติกรรมของรัฐไม่ใช่ผลลัพธ์ของธรรมชาติของระบบระหว่างประเทศแบบอนาธิปไตย หรือโครงสร้างของรัฐ และตำแหน่งของรัฐในระบบ อย่างไรก็ตามธรรมชาติของรัฐต่างๆ และลักษณะของผู้นำของรัฐนั้นๆ มักมีส่วนที่เกี่ยวข้องเช่นกัน

นักวิเคราะห์ด้านเสรีนิยมปฏิเสธข้ออ้างของนักสังคมนิยมเช่นกันในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เป็นความขัดแย้งที่มีอยู่เป็นปกติวิสัย ถึงอย่างไรก็ตาม ธรรมชาติของระบบระหว่างประเทศแบบอนาธิปไตย ความร่วมมือเช่นเดียวกับความขัดแย้งที่มีหลักฐานอยู่ในรัฐต่างๆ บรรดารัฐต่างๆ ไม่จำเป็นต้องอยู่แบบปรองดองกับรัฐอื่นๆ แต่ไม่จำเป็นว่ารัฐต่างๆ ต้องอยู่ในศึกสงครามกับรัฐอื่นๆ อย่างต่อเนื่อง บ่อยครั้งที่บรรดารัฐเหล่านั้นต่างหาหนทางในการแก้ไขความขัดแย้งของสงคราม โดยการที่รัฐต่างๆ ให้ความร่วมมือกันทั้งในการสนับสนุนด้านความมั่นคง และด้านเศรษฐกิจ ในความเป็นจริงแล้ว การต่อต้านภัยคุกคามข้ามชาติเช่นการก่อการร้ายที่ต้องการความร่วมมือระหว่างประเทศ รัฐต่างๆ ไม่สามารถสร้างความมั่นใจในเรื่องความมั่นคงของตนเพียงฝ่ายเดียวเมื่อต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามเช่นนี้ สถาบันระหว่างประเทศต่างๆ การพึ่งพาซึ่งกันและกันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และการทำงานร่วมกันแบบประชาธิปไตยเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อบรรเทาผลกระทบที่นำไปสู่ความขัดแย้งของระบบอนาธิปไตย⁵⁵ การจัดตั้งและการบริหารจัดการของการพึ่งพาซึ่งกันและกันร่วมกับโลกาภิวัตน์นั้นอยู่บนพื้นฐานของความร่วมมือ ผลประโยชน์ร่วมกันที่เป็นผลลัพธ์จากความร่วมมือแสดงให้เห็นถึงการเมืองระหว่างประเทศที่สามารถส่งผลในด้านบวก (positive-sum game) นักเสรีนิยมมีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยกับจอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes) ว่า “ถ้าเรายังคงดำเนินการที่สอดคล้องกับสมมติฐานในด้านบวก จะส่งผลให้สมมติฐานนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นจริง... แต่การดำเนินการบนสมมติฐานในด้านลบ ทำให้เราขึ้นอยู่กับหลุมพรางของความต้องการ”⁵⁶

ท้ายสุด นักเสรีนิยมมองเห็นการขยายตัวอย่างกว้างขวางในเรื่องประเด็นสำคัญต่างๆ ทั้งในระดับชาติและระหว่างประเทศ มีความครอบคลุมออกไปจากแนวคิดด้านความมั่นคง อย่างที่โรเบิร์ต คีโอเฮน (Robert Keohane) บรรยายไว้ว่า “พวกเรามีวาระที่ยิ่งใหญ่”⁵⁷ ประเด็นด้านความมั่นคงของชาติตามแบบธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่ใช่วาระแห่งชาติและระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุดอีกต่อไป⁵⁸ ประเด็นเศรษฐกิจร่วมกับประเด็นความมั่นคงต่างหากที่จะกลายเป็นเรื่องใหญ่สุด และรวมถึงประเด็นอื่นๆ ที่มีความหลากหลาย – สังคม, วัฒนธรรม, อุดมการณ์, ศาสนา, สิ่งแวดล้อม และสวัสดิการ ล้วนอยู่ในความขัดแย้ง ยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจไม่สำคัญยิ่งหย่อนไปกว่ายุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงของชาติ การที่นักสังคมนิยมแยกแยะเรื่องการเมืองออกเป็นในระดับสูงและระดับต่ำ และข้อโต้แย้งที่ว่าการเมืองกำหนดเศรษฐกิจ ทั้งสองกรณีนั้นถูกปฏิเสธโดยนักเสรีนิยม ความ

แตกต่างระหว่างการเมืองในระดับสูงและระดับต่ำเป็นเรื่องจอมปลอมและล้าสมัย ในความจริงแล้ว การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจได้ผลักดันให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ จนทำให้ความแตกต่างระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจเป็นเรื่องจอมปลอม เช่นเดียวกับความแตกต่างระหว่างการเมืองระดับต่ำและการเมืองระดับสูง⁵⁹

บรรดานักเสรีนิยมต่างโต้แย้งว่า นักสังคมนิยมทั้งหลายรับเอาแนวคิดเรื่องความมั่นคงของชาติไว้อย่างคับแคบและไม่จำเป็น สำหรับนักเสรีนิยมแล้ว ความมั่นคงคืออะไรที่มากกว่าการปกป้องประเทศจากภัยคุกคามทางทหารที่มาจากภายนอก⁶⁰ ไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับทหารอีกต่อไป ยกตัวอย่างเช่น ตามแนวคิดด้านความมั่นคงของชาติแบบเสรีนิยม, ความมั่นคงด้านเศรษฐกิจ, ความมั่นคงด้านพลังงาน และความมั่นคงด้านสิ่งแวดล้อม ล้วนตกอยู่ในขอบเขตที่กว้างกว่า⁶¹ ภัยคุกคามที่มีใช้ในรูปของทางทหารนั้นเป็นภัยคุกคามที่อันตรายซึ่งมีผลต่อชีวิตหรือส่วนต่างๆ พอๆ กับภัยคุกคามทางทหาร ในปี ค.ศ. 2003 ตามรายงานจากโครงการเอดส์แห่งสหประชาชาติ (The United Nations Joint Programme on HIV/AIDS: UNAIDS) มีประชากรมากกว่า 40 ล้านคนทั่วโลกเป็นโรคเอดส์ และมีประชากรจำนวนอีก 5 ล้านคนที่ติดเชื้อ และมีประชากรจำนวน 3 ล้านคนที่ต้องเสียชีวิตในปีนั้นจากโรคเอดส์⁶² เนื่องจากผลลัพธ์ของหายนะนี้ ทำให้เด็กแอฟริกันจำนวนกว่า 11 ล้านคนที่ต้องสูญเสียผู้ปกครองที่เป็นบิดาหรือมารดา⁶³ ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2003 องค์กรระหว่างประเทศอีกองค์กรหนึ่งคือ องค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Food and Agriculture Organization: UNFAO) รายงานว่าในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1999 และ ค.ศ.2001 ประชากรหนึ่งในเจ็ดของประชากรทั่วโลกที่มีจำนวนมากกว่า 840 ล้านคนกำลังตกอยู่ในภาวะหิวโหย ซึ่งในช่วงเวลานั้น จำนวนของประชากรที่สุขภาพไม่ดีในโลกกำลังพัฒนาได้เพิ่มสูงขึ้นโดยเฉลี่ยถึง 4.5 ล้านคนต่อปี⁶⁴ อะไรคือเหตุผลที่ทำให้สงครามยังคงเป็นเรื่องที่สำคัญในประเด็นด้านความมั่นคงของชาติ ในขณะที่เราเสียค่าใช้จ่ายส่วนมากไปกับนักฆ่าข้ามชาติ อย่างเช่น ความแห้งแล้ง, ความหิว, โรคมาเลเรีย, โรคไข้เลือดออก และโรคเอดส์?

มาร์กซิสม์ (Marxism)

ไอ้คาร์ล โลกช่างอยู่ติธรรม
พวกเขาทำนายการของคุณมาทดลองตาม
ถ้าคุณได้เห็นว่าพวกเขาดำเนินการอย่างไร
อย่างที่คุณหลงคิดว่าอาศัยอยู่ในดินแดนเสรีไซรั
และคนจน จนแสนที่คุณไม่เคยประสบ
เนื่องจากเราห่วงกังวล

อย่างที่ไม่มีและไม่เคยปรากฏแน่
แต่กลับนำมาซึ่งความทุกข์ระทมแสน
คุณอาจจะดีใจว่าคุณได้จากไปแล้ว
ที่คนรวย รวยยิ่งขึ้นอย่างแน่นแน่ว
ซึ่งยิ่งทำให้เราหดหู่ใจ คาร์ล
ว่าโลกใบนี้ยังมีความไม่เป็นธรรมอีกนาน
แรนดี้ นิวแมน (Randy Newman)⁶⁵

ทฤษฎีมาร์กซิสม์⁶⁶ ได้เสนอแนวความคิดที่แตกต่างจากทฤษฎีสัจนิยมและทฤษฎีเสรีนิยมอย่างสิ้นเชิง⁶⁷ โดยละทิ้งทั้งข้อสมมติฐานของทั้งทางทฤษฎีสัจนิยมและทางทฤษฎีเสรีนิยมแบบดั้งเดิม หรือได้เปลี่ยนแนวคิดของนักวิเคราะห์ต่างๆ ไปอย่างสิ้นเชิง บางทีไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติทางภูมิปัญญาใดที่ถูกใส่ความ, ถูกบิดเบือน และถูกเข้าใจผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากนักการเมืองต่างๆ ที่ไม่มีความรู้และผู้สนับสนุนทั้งหลายในประเทศสหรัฐอเมริกา⁶⁸ แต่ที่แน่ๆ ทฤษฎีมาร์กซิสม์มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเมือง เช่นเดียวกับความคิด, งานเขียนเกี่ยวกับภูมิปัญญาที่ทรงพลังของมาร์ก (Marx), เองเกล (Engels) และเลนิน (Lenin) ซึ่งยังคงสะท้อนอยู่ในงานร่วมสมัยที่มีมากขึ้นอย่างเห็นได้อย่างชัดเจน ในเหล่าบรรดานักเศรษฐศาสตร์ด้านมาร์กซิสม์สมัยใหม่, นักประวัติศาสตร์, นักรัฐศาสตร์ และนักสังคมวิทยา เช่น ซีโอโทนีโอ ดอส ซานโตส (Theotonio Dos Santos)⁶⁹, อีริค ฮอบสบอว์ม (Eric Hobsbawm)⁷⁰, วิลเลียม แอปเปิ้ลแมน วิลเลียมส์ (William Appleman Williams)⁷¹, ปีเตอร์ อีแวนส์ (Peter Evans)⁷², เฟร์นันโด เฮนริค คาร์โดโซ (Fernando Henrique Cardoso)⁷³, และอิมมานูเอล วอลเลอร์สไตน์ (Immanuel Wallerstein)⁷⁴

จุดจบในการต่อสู้ของอุดมการณ์ระหว่าง ประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต และการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการล่มสลายของทฤษฎีมาร์กซิสม์ เหตุการณ์เหล่านี้ “โดยตามความเป็นจริงกล่าวว่า .... ไร้ความหมายต่อความมีเหตุมีผลของทฤษฎีมาร์กซิสม์”⁷⁵ ทฤษฎีมาร์กซิสม์ซึ่งเกิดขึ้นในสหภาพโซเวียต อาศัยอยู่ที่นั่น เติบโตที่นั่น และภายหลังได้ล่มสลายในประเทศนั้น ในความเป็นจริงแล้ว อย่างที่ ทีโมธี การ์ตัน แอช (Timothy Garton Ash) ได้ชี้ไว้ว่า “การสิ้นสุดระบอบการปกครองแบบมาร์กซิสม์ในยุโรป นำมาซึ่งการวิเคราะห์มาร์กซิสม์ที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง”⁷⁶ บุคคลต่างๆ ที่เคยอยู่ในช่วงก่อนจักรวรรดิโซเวียต และมาร์กซิสม์ และได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ โดยการล่มสลายของจักรวรรดินั้น ครั้งหนึ่งคนเหล่านี้เคยถูกหลอกให้ติดอยู่ในวังวนของการยึดติดกับสงครามเย็นของตะวันตก ปัจจุบันเป็นอิสระในการรับรู้ ถึงแม้จะไม่

เต็มใจ แต่ก็ได้ใช้ความอดกลั้นเพื่อที่จะทำความเข้าใจกับการวิเคราะห์ทฤษฎีมาร์กซิสม์และทฤษฎีมาร์กซิสม์ใหม่ ปัจจุบันโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจได้เฉลิมฉลองอยู่ในตลาดเสรี หรือที่เรียกกันว่า “ความคิดเห็นของคน วอชิงตันส่วนใหญ่” สามารถอธิบายได้โดยมาร์ก (Marx) สำหรับมาร์กและผู้ที่ยึดมั่นลัทธิมาร์กซิสม์แล้ว โลกาภิวัตน์อยู่เป็นปกติวิสัยในตรรกะของระบบทุนนิยมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การขับเคลื่อนระบบทุนนิยมและความขัดแย้งภายในต่างๆ ได้ทำลายล้างและส่งผลกระทบต่อที่มีขนาดใหญ่กว่าในอดีต อย่างไรก็ตาม โลกาภิวัตน์อาจจะผสมปนเปกันไปหมด การเจริญเติบโตและความมั่งคั่งถูกสร้างโดยผู้ที่ได้รับชัยชนะในระบบทุนนิยมโลกซึ่งได้รับผลประโยชน์มากกว่าคนอื่น ๆ แม้แต่เสียงในการจัดตั้งอย่างที่หนังสือนิวยอร์กไทมส์ (The New York Times) ที่ได้ตระหนักว่าสิ่งที่ยังคงเหลืออยู่คือ “บางส่วนของโลกที่ไม่เคยได้สัมผัสกับความมั่งคั่ง”⁷⁷ โปรดจำไว้ว่าระบบทุนนิยมทำให้ทฤษฎีมาร์กซิสม์เป็นที่ปรากฏขึ้น ทฤษฎีมาร์กซิสม์ของมาร์กเป็นพื้นฐานของบทวิจารณ์ของระบบทุนนิยม トラบเท่าที่ระบบทุนนิยม “ยังคงแสดงอาการป่วยเหมือนกันทั้งหกด้านคือ วิกฤต, การหาประโยชน์, การแบ่งแยก, มลภาวะ, สงครามและความบาดหมาง”⁷⁸ นั่นก็คือยังมีทฤษฎีมาร์กซิสม์ นี่เป็นคำที่โฮเวิร์ด เชอร์แมน (Howard Sherman) ได้กล่าวไว้

เป็นที่ปรากฏชัดเจนว่า ปัญหาสำคัญของทฤษฎีมาร์กซิสม์ไม่ใช่เรื่องสงครามและสันติภาพ หรือแม้แต่ความขัดแย้งและความร่วมมือ สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์แล้ว สงครามกับสันติภาพ และความขัดแย้งกับความร่วมมือ คือข้อบ่งชี้อย่างง่าย ๆ ของความจริงที่สำคัญและซ่อนอยู่ลึกกลงไป สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์แล้วจะให้ความสำคัญกับโครงสร้างทางวัตถุของการมีอำนาจเหนือกว่าหรือการอยู่ใต้อำนาจ และผลลัพธ์จากความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งปรากฏชัดเจนทั้งภายในสังคมและระหว่างสังคม

สมมติฐานที่อยู่ในทฤษฎีมาร์กซิสม์มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจาก ทฤษฎีสัจนิยม และทฤษฎีเสรีนิยม ประเด็นแรกคือ ผู้นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์ยอมรับเรื่องที่ว่าทฤษฎีสัจนิยมที่มุ่งเน้นเรื่องความสำคัญของบริบทระหว่างประเทศภายในปฏิสัมพันธ์ที่ปรากฏ แต่ลักษณะของบริบทระหว่างประเทศของพวกเขาแตกต่างโดยพื้นฐานซึ่งล้ำหน้ากว่าแนวคิดของนักสัจนิยมทั้งหลาย ผู้นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์มุ่งเน้นไม่เพียงแต่ความหมายโดยนัยของระบบระหว่างประเทศแบบอนาธิปไตย แต่ยังมุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจการเมืองของโลก รูปลักษณะที่สำคัญที่สุดของระบบระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ระบบอนาธิปไตยแบบสัจนิยมหรือสถาบันนิยมแบบเสรีนิยม รวมถึงการพึ่งพิงซึ่งกันและกัน แต่ค่อนข้างจะเป็นลักษณะที่เป็นวิกฤตของระบบระหว่างประเทศในแบบของทุนนิยม ดังนั้น จึงไม่ใช่ตรรกะทางด้านการเมืองในรูปแบบของระบบการเมืองระหว่างประเทศของทั้งทฤษฎีสัจนิยมหรือทฤษฎีเสรีนิยม แต่เป็นตรรกะทางด้านการเศรษฐกิจของระบบโลกทุนนิยมที่เป็นกุญแจของความเข้าใจทั้งหมด

ประเด็นที่สองคือ การพัฒนาทางด้านประวัติศาสตร์ของเศรษฐกิจโลกแบบทุนนิยม คือ ศูนย์กลางของความเข้าใจกล่าวอย่างสรุปคือ การที่สังคมบางสังคมอยู่ในฐานะที่มีอิทธิพลเหนือกว่า และสังคมอื่นๆ ซึ่งอยู่ใน

ฐานะที่ต่ำกว่า คือ ผลลัพธ์จากการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ของระบบโลกทุนนิยมสมัยใหม่⁷⁹ บางสังคมได้ประโยชน์จากการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ของระบบโลกทุนนิยม แต่บางสังคมไม่สามารถทำได้

ประวัติศาสตร์ของระบบโลกทุนนิยมคือเรื่องราวของการพัฒนาระบบศักดินาในยุโรป ซึ่งเปลี่ยนรูปจากเกษตรกรรมมาเป็นอุตสาหกรรม ดำเนินต่อไปจนถึงธุรกิจการเงิน และขยายขอบเขตกว้างออกไป การขยายขอบเขตซึ่งมีพื้นฐานเริ่มต้นในยุโรปจนนำไปสู่ส่วนที่เหลือของโลกนั้น เกิดจากลัทธิจักรวรรดินิยมด้านการพาณิชย์ของรัฐทุนนิยมในยุโรป คลื่นของจักรวรรดิยุโรปมีชัยชนะครั้งแรกในการทำให้ซีกโลกด้านตะวันตก, ในเอเชีย และในแอฟริกาให้อยู่ภายใต้การครอบงำของลัทธิทุนนิยม ในช่วงระหว่างการพัฒนาและการขยายขอบเขตของระบบทุนนิยม สังคมทุนนิยมเริ่มต้นในยุโรปและในอเมริกาเหนือซึ่งปรากฏเป็นที่รู้จักในฐานะศูนย์กลางของพลังอำนาจทางด้านอุตสาหกรรมและธุรกิจการเงิน ผู้ที่เข้ามาในระบบทุนนิยมภายหลังเช่น ลาตินอเมริกา แอฟริกา และเอเชียมีประโยชน์ต่อชุมชนที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ในฐานะแหล่งผลิตภัณฑ์ด้านเกษตรกรรม, แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ, แรงงานราคาถูก และเป็นตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ที่พวกเขาได้ผลิตออกมา

ตำแหน่งของความแตกต่างทางลำดับสังคมในโลกทุนนิยมที่ไม่สมดุลกันนี้คือ ผลลัพธ์ของการพัฒนาของระบบทุนนิยมที่ไม่เท่าเทียมกัน ประวัติศาสตร์ของการพัฒนาและการขยายขอบเขตของระบบโลกทุนนิยมทำให้ชุมชนอุตสาหกรรมที่ก้าวหน้าของทาง “เหนือ” ล้าหน้ามากกว่าชุมชนทาง “ใต้” ที่พัฒนาได้น้อยกว่า (หรือประเทศกำลังพัฒนา) ตามตรรกะของทฤษฎีมาร์กซิสม์ที่เป็นจริงนั้น ชุมชนที่พัฒนาน้อยกว่าคือชุมชนที่ยังไม่พัฒนา อย่างที่นักเศรษฐศาสตร์ด้านเสรีนิยมแบบคลาสสิกทำให้พวกเราเชื่อเช่นนั้น เพราะว่าประเทศเหล่านี้พลาดโอกาสที่จะรับเอาหนทางแบบทุนนิยมและปล่อยให้ประเทศของตนนั้นบูรณาการเข้ากับระบบโลกทุนนิยมอย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากรูปแบบที่ระบบทุนนิยมมีการพัฒนาและขยายมานั้นได้ซึมซับประเทศที่ยังไม่พัฒนาเหล่านี้ไว้ ดังนั้นชุมชนที่มีการพัฒนาน้อยกว่าในเศรษฐกิจโลกแบบทุนนิยมจะอยู่ได้อิทธิพลและต้องขึ้นอยู่กับสังคมอุตสาหกรรมที่มีความล้าหน้ามากกว่า แม้ว่าสังคมที่กำลังพัฒนามีความล้าหน้ามากขึ้นก็ตาม ก็ยังไม่สามารถส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศตนได้ การพัฒนาของประเทศนั้นยังคงขึ้นกับกลุ่มการลงทุนของนักทุนนิยมทางยุโรปและในอเมริกาเหนือ หรือการลงทุนทางตรงของบริษัทข้ามชาติจากยุโรปและในอเมริกาเหนือ

ประเด็นที่สามคือ ผู้แสดงที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์ไม่ใช่รัฐ แต่เป็นชนชั้น อย่างที่มาร์ก (Marx) และเอนเกล (Engels) เขียนไว้ว่า “ประวัติศาสตร์ของสังคมที่เป็นอยู่จนถึงเดี๋ยวนี้ คือประวัติศาสตร์ของการต่อสู้ของชนชั้น”⁸⁰ คำนิยามของชนชั้น คือ ความสัมพันธ์ของพวกเขาที่เป็นเครื่องมือของการผลิตเจ้าของเครื่องมือหรือปัจจัยต่างๆ ในการผลิต, ที่ดิน, เทคโนโลยี และเงินทุน คือชนชั้นที่มีอิทธิพลอยู่เหนือในสังคม ซึ่งก็คือคนร่ำรวยหรือนายทุน ส่วนชนชั้นที่ต่ำที่สุดหรือคนงาน ซึ่งต่างถูกจ้างโดยเจ้าของเครื่องมือการ

ผลิต และประกอบกันเป็นชนชั้นล่างของสังคม ดังนั้น เรามีโครงสร้างคู่ขนานของการมีอิทธิพลที่เหนือกว่าและผู้อยู่ใต้อิทธิพลในระดับภายในประเทศและในระดับระหว่างประเทศ นอกเหนือจากนั้น เจ้าของเครื่องมือการผลิตและคนงานในชุมชนอุตสาหกรรมที่ล้ำหน้ายังแบ่งปันผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กับคู่ค้าของพวกเขาซึ่งอยู่ในชุมชนที่กำลังพัฒนา มากกว่าการที่จะแบ่งปันกันเอง แต่ทั้งนักทุนนิยมและคนงานในชุมชนอุตสาหกรรมที่ล้ำหน้าอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่าคนอื่นๆ ที่ใดก็ตามในโลก และจะต่อสู้เพื่อดำรงไว้ซึ่งผลประโยชน์ของพวกเขา

ตัวแสดงต่างๆ ที่เหล่านักสังคมนิยมและนักเสรีนิยมมุ่งเน้นนั้น สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสต์แล้ว คือ สิ่งที่เป็นมากกว่าเครื่องมือของชนชั้นทุนนิยมที่มีอำนาจเหนือกว่า นอกจากนี้ในระบบทุนนิยม รัฐ, สถาบันระหว่างประเทศ, พรรคการเมือง และกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ดำรงอยู่เพื่อสนับสนุนผลประโยชน์ของนายทุนที่เป็นชนชั้นปกครอง รัฐต่างๆ ถูกว่าจ้างโดยชนชั้นปกครองในระบบทุนนิยมในการบริหารกิจการที่เกี่ยวกับทุนนิยมทั้งในระดับภายในประเทศและในระดับระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการรับรองและการสนับสนุนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ขณะที่นักสังคมนิยมต่างๆ เห็นว่าการขัดแย้งของรัฐต่างๆ เกิดจากการที่แต่ละรัฐพยายามที่จะทำให้ผลประโยชน์ของชาติตนนั้นสูงที่สุด ขณะที่ผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสต์เห็นว่าชนชั้นต่างๆ อยู่ในความขัดแย้งเนื่องจากแต่ละชนชั้นพยายามที่จะทำให้ผลประโยชน์ของชนชั้นของตนนั้นสูงที่สุด ซึ่งดูได้จากงานเขียนของมาร์ก (Marx) และเอนเกล (Engles) ที่กล่าวว่า “ผู้บริหารของรัฐสมัยใหม่คือตัวแทนในการบริหารกิจการทั่วไปของชนชั้นผู้ร่ำรวยของสังคมทั้งหมด”⁸¹ บรรดาผลประโยชน์ของชาติถูกกำหนดโดยผลประโยชน์ของเหล่าเจ้าของเครื่องมือการผลิตทั้งหลาย สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสต์แล้วผลประโยชน์ของชนชั้นนั้นมีอำนาจเหนือกว่าผลประโยชน์ของชาติ

ประเด็นที่สี่ ตามประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ และตำแหน่งที่ไม่สมดุลกันระหว่างความร่ำรวยกับความยากจนและระหว่างสังคมที่มีความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมกับสังคมที่มีการพัฒนาได้อีกว่า ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า ในระบบของโลกทุนนิยมนั้นจะต้องมีผู้ชนะและผู้แพ้ ภายในสังคมต่างๆ นายทุนผู้มั่งคั่งที่มีทั้งอิทธิพลและอำนาจทางการเมือง จะใช้ประโยชน์จากคนงานที่ยากจน และอ่อนแอทางการเมือง⁸² สำหรับในระดับระหว่างประเทศแล้ว สังคมอุตสาหกรรมมั่งคั่งที่มีความล้ำหน้าและมีอำนาจทางการเมืองจะมีอิทธิพลเหนือกว่าสังคมยากจนที่มีการพัฒนาที่ได้อีกกว่าและมีอำนาจทางการเมืองที่น้อยกว่า ดังนั้น สำหรับเหล่าผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสต์แล้ว มีความเห็นเช่นเดียวกับนักสังคมนิยมในเรื่องที่ว่า การที่ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งหลายนั้นมีข้อขัดแย้งเป็นเรื่องปกติวิสัย ซึ่งบ่อยครั้งจะได้ผลลัพธ์โดยฝ่ายที่ได้รับผลประโยชน์จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์ (Zero-Sum Game) มากกว่าจะเป็นผลลัพธ์แบบที่ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ (Positive-Sum Game)

ประเด็นที่ห้าซึ่งเป็นประเด็นสุดท้ายคือ สำหรับนักสังคมนิยมทั้งหลายเห็นว่า ขณะที่การเมืองเป็นตัวกำหนดเศรษฐกิจ แต่ในด้านของนักเสรีนิยมทั้งหลายเห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจเป็น

ตัวผลักดันเหตุการณ์ต่างๆ แต่สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์แล้วเห็นว่าเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดการเมือง เนื่องจากการเมืองขึ้นกับตรรกะทางด้านเศรษฐกิจ เศรษฐกิจเป็นพื้นฐานของสังคม, ทุกสิ่งทุกอย่าง รวมถึงการเมือง (และรัฐ) เศรษฐกิจเป็นกุญแจที่เปิดประตูไปสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของระบบโลก ดังนั้น ขณะที่นักสังคมนิยมเพิกเฉยต่อการทำลายล้างจากโรคมลาเรีย ส่วนนักเสรีนิยมโต้แย้งว่าควรจะถือว่าภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ แต่สำหรับผู้ที่นิยมทฤษฎีมาร์กซิสม์แล้ว มีความคิดเห็นแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงว่า “เงินที่ใช้จ่ายในการวิจัยโรคมลาเรียนั้นขาดแคลน เนื่องจากโรคร้ายแรงนี้เป็นหายนะที่เกิดกับคนยากจนเป็นหลัก จึงทำให้บริษัทผลิตยาในซีกโลกตะวันตกสงสัยว่าพลเมืองทั้งหลายในโลกที่สามจะสามารถจ่ายเงินที่เพิ่มขึ้นสำหรับวัคซีนตัวใหม่ที่ใช้รักษาโรคมลาเรียได้หรือไม่ ถึงแม้ว่าจะมีการพัฒนาวัคซีนใหม่ขึ้นมา”⁸³

ภายในปี ค.ศ. 2100 หรืออาจจะก่อนหรือหลังประมาณ 10 - 20 ปี เรามาลองมาพินันกันว่า ตลาดเสรีในระบบทุนนิยมและทรัพย์สินของนายทุนจะถูกโจมตีอีกครั้งหรือไม่ เหมือนอย่างที่เคยอุบัติขึ้นในปี ค.ศ. 1848 และ ค.ศ. 1917 และในช่วงปี ค.ศ. 1930 โดยแรงสั่นไหวที่ทำให้เกิดผลรุนแรงต่อระบบที่สว่างงามและคร่ำครึนี้

เคิร์ต แอนเดอร์สัน⁸⁴

ทฤษฎีสัจนิยม, ทฤษฎีเสรีนิยม, ทฤษฎีมาร์กซิสม์ และโครงสร้างระบบ

บรรดานักสังคมนิยม, นักเสรีนิยม และผู้ที่นิยมลัทธิมาร์กซิสม์ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างของระบบระหว่างประเทศที่แยกออกจากกัน ได้ถูกแสดงอย่างชัดเจนเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่าง โดยอาศัยมุมมองการวิเคราะห์ทั้งสามมุมมองดังกล่าว

สำหรับนักสังคมนิยม ระบบโครงสร้างถูกกำหนดโดยการกระจายแหล่งทรัพยากรข้ามรัฐต่างๆ โครงสร้างของระบบระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับจำนวนของรัฐที่มีแหล่งทรัพยากรที่มีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในช่วงศตวรรษที่ 18 และ 19 ระบบรัฐต่างๆ ในยุโรปซึ่งมีมากกว่า 2 ขั้ว กล่าวคือมีถึง 5 ขั้ว ได้แก่ อังกฤษ, ฝรั่งเศส, รัสเซีย, ปรัสเซีย/เยอรมัน และจักรวรรดิออสเตรีย-ฮังการี ซึ่งมีความขัดแย้งทั้งเรื่องอำนาจและอิทธิพล ต่อมาในช่วงสงครามเย็นหรือครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 เมื่อสองชาติมหาอำนาจมีอิทธิพลเหนือการเมืองระหว่างประเทศ ทำให้ระบบระหว่างประเทศแบ่งออกเป็น 2 ขั้วอำนาจ ต่อมาสิ้นสุดสงครามเย็นในช่วงก่อนสิ้นสุดศตวรรษที่ 20 โครงสร้างของระบบระหว่างประเทศมีลักษณะเป็นทางเลือกเดียว หรือเรียกว่าอำนาจขั้วเดียว โดย

ที่สหรัฐอเมริกาประเทศเดียวเท่านั้นที่เป็นประเทศที่มีข้าวอำนาจสูงสุด และต้องต่อกรกับหลายข้าวอำนาจเช่น รัสเซีย, จีน, ญี่ปุ่น และยุโรปหรือสหภาพยุโรป หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่ายุโรปของอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมันที่พึ่งรวมประเทศกันใหม่ๆ ซึ่งเหมือนกับกำลังเปลี่ยนรูปจากโครงสร้างข้าวเดียวมาเป็นโครงสร้างหลายข้าว

สำหรับนักเสรีนิยมได้เสนอแนวคิดของระบบโครงสร้างร่วมสมัยซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นและแตกต่างออกไปว่า โลกไม่ได้มีเพียงหนึ่งข้าว, สองข้าว หรือหลายข้าว ตามที่ โจเซฟ นาย (Joseph Nye) อธิบายไว้ว่า “อำนาจมีโครงสร้างหลากหลายมิติ มีความซับซ้อนมาก และรัฐต่างๆ จะต้องชิมชับน้ำอำนาจเหล่านี้ให้ได้ ความซับซ้อนที่เพิ่มขึ้นนี้หมายความว่าระเบียบของโลกต้องไม่วางอยู่บนดุลอำนาจดั้งเดิมเพียงอย่างเดียวอีกต่อไป”⁸⁵ นาย (Nye) พรรณนาให้เห็นว่าภายหลังสงครามเย็น ระบบระหว่างประเทศนั้นเปรียบเหมือนเค้กที่มีหลายชั้น ซึ่งชั้นบนสุดคือกำลังทหาร ที่เป็นข้าวอำนาจเดียว นั่นก็คือสหรัฐอเมริกาที่ยังมีอำนาจทางทหารเต็มรูปแบบ ชั้นกลางคือเศรษฐกิจที่มีถึงสามข้าวอำนาจนับตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษ 1970 ชั้นสุดท้ายได้แก่ชั้นของการพึ่งพาซึ่งกันและกันแบบข้ามชาติที่สะท้อนถึงการแพร่กระจายและการแตกแยกของอำนาจ ณ ที่ตรงนี้พบว่า “ความสัมพันธ์ข้ามชาติที่ข้ามเขตแดนอยู่นอกเหนือการควบคุมของรัฐบาล ซึ่งรวมถึงตัวแสดงต่างๆ ที่หลากหลายเช่น ธนาคารต่างๆ และผู้ก่อการร้ายทั้งหลาย.....”⁸⁶

ตารางที่ 1

ทฤษฎีสัจนิยม ทฤษฎีเสรีนิยม และทฤษฎีมาร์กซิสต์

สมมติฐานเชิงวิเคราะห์

	ทฤษฎีสัจนิยม	ทฤษฎีเสรีนิยม	ทฤษฎีมาร์กซิสต์
นักปรัชญาในช่วงก่อน	ทฤษฎีสัจนิยม (Thucydides), นิกโกโล มาคิอาเวลลี (Niccolo Machiavelli), โทมัส ฮอบบส์ (Thomas Hobbes)	เพลโต (Plato), อริสโตเติล (Aristotle), มองเตสกีเออ (Montesquieu), ล็อก (Locke), รูสโซ (Rousseau), คานท์ (Kant)	เฮเกิล (Hegel), มาร์กซ (Marx), เองเกล (Engels), ฮอบสัน (Hobson), เลนิน (Lenin)
ปัญหาสำคัญ	สงครามและสันติ	ความขัดแย้งและความร่วมมือ	ความมีอำนาจเหนือกว่า และการอยู่ใต้อิทธิพล
ลักษณะของระบบระหว่างประเทศ	อนาธิปไตย	อนาธิปไตยอย่างจำกัด	ทุนนิยม

ตัวแสดงต่างๆ	บรรดารัฐต่างๆ	องค์กรระหว่างประเทศและองค์กรอิสระ, รัฐต่างๆ, องค์กรต่างๆ, หน่วยราชการ, พรรคการเมือง, ชนชั้น, กลุ่มผลประโยชน์, สื่อมวลชน, ปังเจกชน	ชนชั้น
พฤติกรรมของตัวแสดง	รัฐที่เป็นเอกเทศ, ความมีเหตุผล, ผลประโยชน์สูงสุด	การเมือง: หลายชนชาติ – หนึ่งชนชาติ, การดึง-การลาม, การต่อรอง-การประนีประนอมในกรณีของผลประโยชน์ภาคเอกชนหรือสาธารณะชน	ผลประโยชน์สูงสุด
ประเภทของเกม	เกมที่ฝ่ายได้รับประโยชน์จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์ (Zero-Sum Game)	เกมที่ฝ่ายได้รับประโยชน์จะไม่ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์ (Non-Zero-Sum Game)	เกมที่ฝ่ายได้รับประโยชน์จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์ (Zero-Sum Game)
วาระ	ประเด็นเรื่องความมั่นคงของชาติมีความสำคัญเหนือกว่า	ขยายขอบเขต: ประเด็นทางด้านเศรษฐกิจสังคมมีความสำคัญพอกๆ กับประเด็นความมั่นคงของชาติซึ่งมีประเด็นสำคัญที่สุด	ประเด็นด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญเหนือกว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจ	การเมืองเป็นตัวกำหนดเศรษฐกิจ	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจเป็นตัวผลักดันเหตุการณ์	เศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดการเมือง

สำหรับผู้ที่นิยมมาร์กซิสม์แล้ว การสิ้นสุดของสงครามเย็นไม่ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของระบบโลก โครงสร้างของระบบถูกกำหนดโดยเศรษฐกิจอยู่แล้ว ซึ่งได้รับการพรรณนาไว้ว่าเป็นชุดของวงกลมสามวงที่มีศูนย์กลางอยู่จุดเดียวกัน กล่าวคือ วงกลมวงในสุดหรือใจกลาง ได้แก่ สังคมอุตสาหกรรมที่มีความก้าวหน้าและมีอิทธิพลสูงสุด วงกลมชั้นนอกสุดนั้นเป็นที่ตั้งของสังคมที่มีการพัฒนาด้อยกว่าซึ่งได้แก่ ละตินอเมริกา, แอฟริกา และเอเชีย ส่วนวงกลมที่อยู่ตรงกลาง คือ การรวมกันของสังคมที่มีความก้าวหน้าทำให้เคลื่อนย้ายออกจากวงกลมวงนอกสุดเข้าสู่ใจกลาง และกลุ่มสังคมที่ถดถอยทำให้เคลื่อนย้ายออกจากใจกลางไปสู่วงกลมวงนอกสุด

ตามทฤษฎีของวอลล์เตอ์สไตน์ (Wallerstein) โครงสร้างนี้ถูกกำหนดขึ้นมาตั้งแต่ ค.ศ. 1640⁸⁷ ซึ่งยังคงอยู่รอดหลังจากการสิ้นสุดสงครามเย็นและยังคงอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้

บรรดานักสังคมนิยมยังคงให้ความสนใจอย่างมากในเรื่องสงครามระหว่างกลุ่มที่มีอำนาจมากที่สุด เนื่องจากพวกเขาโต้แย้งว่าระบบสองขั้วมีความมั่นคงมากกว่าระบบหลายขั้ว การยกระดับจากความนิยมในสองขั้วมาเป็นหลายขั้วในบางแห่งเป็นที่ต้อนรับพร้อมกับมีสัญญาณเตือน⁸⁸ บรรดานักเสรีนิยมมีความเชื่อมั่นมากกว่านักสังคมนิยมว่าผลกระทบที่ทำให้สันติภาพของสถาบันระหว่างประเทศ ที่ต้องการการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันทางด้านเศรษฐกิจ และการปรากฏของชุมชนที่มีความมั่นคงทางประชาธิปไตยนั้นมีความเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งด้านพลังอำนาจ ซึ่งมีความสำคัญน้อยกว่าความขัดแย้งด้านสังคมและภูมิภาคและการก่อการร้าย⁸⁹ สำหรับผู้ที่นิยมลัทธิมาร์กซ์ชีมส์ชี้ให้เห็นถึงความแตกแยกของการเจริญเติบโตระหว่างแกนกลางและเส้นรอบวง, ความมีหรือความไม่มี เพราะเส้นของความผิดพลาดที่สำคัญอยู่ในระบบระหว่างประเทศ นักสังคมนิยมได้ตอบว่าความขัดแย้งในภูมิภาค, การก่อการร้าย, ความขัดแย้งของสังคมภายใน และความท้าทายจากความไม่มี คูเหมือนว่าเป็นการทำให้ดุลอำนาจระหว่างรัฐใหญ่ต่างๆ ขาดสมดุล สำหรับนักสังคมนิยมแล้ว สงครามส่วนใหญ่ที่ยังคงมีอยู่ คือภัยคุกคามที่มีนัยสำคัญต่อความมั่นคงระหว่างประเทศเท่านั้น

ส่งท้าย

ขณะที่มีความเชื่อมโยงระหว่างมุมมองการวิเคราะห์ทั้งสามมุมมอง – ตัวอย่างเช่น อำนาจหลักของทฤษฎีสังคมนิยมส่วนใหญ่ฝังอยู่ในใจกลางของระบบโลกทุนนิยมแบบมาร์กซ์ชีมส์ แต่อย่างไรก็ตามความแตกต่างระหว่างทฤษฎีสังคมนิยม ทฤษฎีเสรีนิยม และทฤษฎีมาร์กซ์ชีมส์มีอย่างท่วมท้นและมากกว่าความคล้ายคลึงกันของทั้งสามทฤษฎี บรรดานักสังคมนิยมและผู้ทีนิยมลัทธิมาร์กซ์ชีมส์เสนอคำอธิบายอย่างน้อยชนิดและจำกัดจำเขี่ยว่าโลกดำเนินการอย่างไร แต่นักสังคมนิยมทั้งหลายเริ่มต้นข้อโต้แย้งอย่างไม่เป็นทางการด้วยการเมือง ขณะที่ผู้ที่นิยมลัทธิมาร์กซ์ชีมส์เริ่มต้นจากเศรษฐกิจ นักเสรีนิยมทั้งหลายรู้สึกถูกบีบบังคับให้เปลี่ยนจากความตระหนักถึงถ่วงของทฤษฎีสังคมนิยมด้วยการอธิบายที่มีความซับซ้อนแบบหลายชั้น โดยมุ่งเน้นไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและสมมติฐานเกี่ยวกับปัญหาสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ, ลักษณะของระบบระหว่างประเทศ, ตัวแสดงที่สำคัญที่สุด, ลักษณะของการแข่งขัน และความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองและเศรษฐกิจนั้นมีอยู่อย่างมากมาย

เราไม่สามารถละเลยข้อขัดแย้งกันระหว่างนักสังคมนิยม นักเสรีนิยม และผู้ที่นิยมลัทธิมาร์กซ์ชีมส์ได้ ข้อโต้แย้งทั้งภูมิปัญญาและทฤษฎีระหว่างสามแนวความคิดนี้ยังคงดำเนินต่อไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้ง

ทางการเมือง สหรัฐอเมริกานั้น เป็นประเทศที่ทั้งทฤษฎีสัจนิยมและทฤษฎีเสรีนิยม มีอิทธิพลต่อวาทกรรมด้านการเมืองเกี่ยวกับบทบาทของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อโลก ยุทธศาสตร์ชาติที่ใช้ในสงครามเย็นทั้งสี่ครั้งที่ผ่านมานั้นถูกปรับแต่งโดยความผันแปรของทฤษฎีสัจนิยมและทฤษฎีเสรีนิยม⁹⁰ ระหว่างทศวรรษ 1990 ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของประธานาธิบดีคลินตัน ที่มีมาก่อนยุทธศาสตร์ของประธานาธิบดีบุช ถ้าอ่านแล้ว จะดูเหมือนเป็นการจับคู่กันระหว่างนักสัจนิยมและนักเสรีนิยม พฤติกรรมแบบสัจนิยมที่มีอิทธิพลต่อการจัดการของประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช ถูกครอบงำโดยเสรีนิยมแบบวิลโซเนียน (ลัทธิของวิลสัน คือการสนับสนุนสมาคมระหว่างชาติ)⁹¹ กล่าวคือกระทรวงกลาโหมโน้มเอียงไปด้านสัจนิยม ขณะที่กระทรวงการต่างประเทศมุ่งเน้นเสรีนิยม⁹² และแม้ว่าทฤษฎีมาร์กซิสม์จะไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ยังปรากฏอยู่ในโครงร่างแผนยุทธศาสตร์อันขึ้นชอบแบบสัจนิยมและแบบเสรีนิยมด้วย⁹³

บททั้งสามบทที่ตามมาแสดงให้เห็นถึงตัวอย่างของการวิเคราะห์ของนักสัจนิยม นักเสรีนิยมและผู้ที่นิยมลัทธิมาร์กซิสม์ ขณะที่คุณสามารถอ่านทั้งสามบทนี้ ให้มองหาข้อสมมติฐานต่างๆ ที่จะอธิบายให้เห็นถึงข้อโต้แย้งดังกล่าว และพินิจพิเคราะห์ว่าคุณอยากให้บรรดาผู้นำชาติมองดูโลกในรูปแบบใด

“ขอขอบคุณ น.อ. กฤษฏาภรณ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา สำหรับการตรวจทานการแปลในบทนี้”

น.ท. วิทยา ปัญญาวรญาณ ผู้แปล

๑๔ ม.ค. ๕๑

บรรณานุกรม

The author thanks Peter H. Liotta and Mackubin T. Owens, Jr., for their insightful comments on an earlier draft of this essay. This chapter was completed in December 2003. The author is not responsible for any paradigm shifts that have occurred since then.

1. Carl von Clausewitz, *On War*, edited and translated by Michael Howard and Peter Paret, (Princeton: Princeton University Press, 1976), p. 578.
2. "International relations involves the study of a great number of 'facts' about the world. Yet these facts are only relevant when there is a framework to put them in. . . . It is theory that provides the framework. . . ." Ngaire Woods, "The Uses of Theory in the Study of International Relations," in Ngaire Woods, ed., *Explaining International Relations Since 1945*, (Oxford: Oxford University Press, 1996), p. 9. For discussions of the relationship between theory and practice, see Alexander George, *Bridging the Gap: Theory and Practice in Foreign Policy*, (Washington, D.C.: United States Institute of Peace, 1993); Bruce W. Jentleson, "The Need for Praxis: Bringing Policy Relevance Back In," *International Security*, Vol. 26, No. 4 (Spring 2002), pp. 169-183; Joseph Leggold and Miroslav Nincic, *Beyond the Ivory Tower: International Relations Theory and the Issue of Policy Relevance*, (New York: Columbia University Press, 2001; Miroslav Nincic and Joseph Leggold, eds., *Being Useful: Policy Relevance and International Relations Theory*, (Ann Arbor: University of Michigan Press, 2000).
3. John Maynard Keynes, *The General Theory of Employment, Interest, and Money*, (New York: Harcourt, Brace, 1936), p. 383.
4. John J. Mearsheimer, "Disorder Restored," in Graham Allison and Gregory F. Treverton, eds., *Rethinking America's Security: Beyond Cold War to New World Order*, (New York: W. W. Norton & Company, 1992), p. 235.
5. Jessica T. Mathews, "Power Shift," *Foreign Affairs*, Vol. 76, No. 1 (January/February 1997), p. 50.
6. The concept of "paradigm" has recently entered our political vocabulary; it has been thoroughly misunderstood and abused. For the real thing, see Thomas S. Kuhn, *The Structure of Scientific Revolutions*, 2nd ed., (Chicago: University of Chicago Press, 1970).
7. Stanley Hoffmann, "The Politics and Ethics of Military Intervention," *Survival*, Vol. 37, No. 4 (Winter 1995-96), p. 34.
8. Michael W. Doyle, *Ways of War and Peace: Realism, Liberalism, and Socialism*, (New York: W. W. Norton & Company, 1997), pp. 26-27.
9. On how realism and liberalism have shaped U.S. foreign policy, see David Callahan, *Between Two Worlds: Realism, Idealism, and American Foreign Policy After the Cold War*, (New York: HarperCollins, 1994).

10. Stephen M. Walt, "International Relations: One World, Many Theories," *Foreign Policy*, No. 110 (Spring 1998), p. 29.
11. To dispel any lingering doubts that ideas matter, see Robert Conquest, *Reflections on a Ravaged Century*, (New York: Norton, 1999).
12. Joseph S. Nye, Jr., *Understanding International Conflicts: An Introduction to Theory and History*, (New York: HarperCollins, 1993), p. 3. Labels used for the various versions of this analytical perspective include classical realism, neo-realism, structural realism, offensive realism, defensive realism, and neo-classical realism. For a more extended but accessible account of realism and its evolution, see Robert Jackson and Georg Sørensen, *Introduction to International Relations*, (Oxford: Oxford University Press, 1999), pp. 67–105. Also useful are Jack Donnelly, *Realism and International Relations*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2000) and John A. Vasquez, *The Power of Power Politics: From Classical Realism to Neotraditionalism*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1998). For an attempt to demonstrate realism's post-cold war relevance, see Ethan B. Kapstein and Michael Mastanduno, eds., *Unipolar Politics: Realism and State Strategies After the Cold War*, (New York: Columbia University Press, 1999). An intriguing effort to save realism from some of its apparently misguided proponents is provided by Jeffrey W. Legro and Andrew Moravcsik, "Is Anybody Still a Realist?" *International Security*, Vol. 24, No. 3 (Fall 1999), pp. 5–55.
13. On realism's intellectual roots, see Mark V. Kauppi and Paul R. Viotti, *The Global Philosophers: World Politics in Western Thought*, (New York: Lexington Books, 1992); Benjamin Frankel, ed., *Roots of Realism*, special issue, *Security Studies*, Vol. 5, No. 2 (Winter 1995), and Doyle, *Ways of War and Peace*. Alexander Hamilton is usually put forward as an example of a realist practitioner during the early American Republic. See Robert W. Tucker and David C. Hendrickson, *Empire of Liberty: The Statecraft of Thomas Jefferson*, (New York: Oxford University Press, 1990).
14. Hans J. Morgenthau, *Politics Among Nations: The Struggle for Power and Peace*, (New York: Alfred A. Knopf, 1978).
15. Kenneth N. Waltz, *Man, the State, and War: A Theoretical Analysis*, (New York: Columbia University Press, 1959); and Waltz, *Theory of International Politics*, (Reading, MA: Addison-Wesley, 1979).
16. John J. Mearsheimer, "Back to the Future: Instability in Europe After the Cold War," *International Security*, Vol. 15, No. 1 (Summer 1990), pp. 5–56; Mearsheimer, "The False Promise of International Institutions," *International Security*, Vol. 19, No. 3 (Winter 1994/95), pp. 5–49; and, more recently, Mearsheimer, *The Tragedy of Great Power Politics*, (New York: W. W. Norton & Company, 2001).
17. Waltz, *Theory of International Politics*, p. 88.
18. Paul R. Viotti and Mark V. Kauppi, *International Relations Theory: Realism, Pluralism, Globalism*, 2nd ed., (New York: Macmillan, 1993), p. 6.
19. "... [R]ealists assume that state behavior can be explained as the product of rational decision-making." Michael Mastanduno, "A Realist View: Three Images of the Coming International Order," in T. V. Paul and John A. Hall, eds., *International Order and the Future of World Politics*, (Cambridge University Press, 1999), p. 21. This assumption is critical to the deductive theorizing that pervades the realist enterprise. See Frank W. Wayman and Paul F. Diehl, "Realism Reconsidered: The Realpolitik Framework and Its Basic Propositions," in Wayman and Diehl, eds., *Reconstructing Realpolitik*, (Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1994), p. 10.
20. As Waltz, *Theory of International Politics*, p. 111, explains, "To achieve their objectives and maintain their security, units in a condition of anarchy... must rely on the means they can generate and the arrangements they can make for themselves. Self-help is necessarily the principle of action in an anarchic order. A self-help situation is one of high risk—of bankruptcy in the economic realm and of war in a world of free states."
21. Mearsheimer, "The False Promise of International Institutions," pp. 11–12.
22. On the security dilemma, see Waltz, *Theory of International Politics*, pp. 186–187; and Robert Jervis, "Cooperation Under the Security Dilemma," *World Politics*, Vol. 30, No. 2 (January 1978), pp. 167–214.
23. Mearsheimer, "The False Promise of International Institutions," p. 48. In *The Tragedy of Great Power Politics*, pp. 17–18, Mearsheimer returned to this point: "The structure of the international system, which all states must deal with, largely shapes their foreign policies. Realists tend not to draw sharp distinctions between 'good' and 'bad' states, because all great powers act according to the same logic regardless of their culture, political system, or who runs the government. It is therefore difficult to discriminate among states, save for differences in relative power."
24. On this point, see Barry Buzan, "The Timeless Wisdom of Realism?" in Steve Smith, Ken Booth, and Marysia Zalewski, eds., *International Theory: Positivism and Beyond*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), p. 52.
25. As Waltz put it, "Politics... prevails over economics." Kenneth N. Waltz, "Globalization and Governance," *PS: Political Science and Politics*, Vol. 32, No. 4 (December 1999), p. 700.
26. Mearsheimer, "Back to the Future," p. 44. See also Mearsheimer, *The Tragedy of Great Power Politics*, pp. 46–48.
27. Wayman and Diehl, "Realism Reconsidered," p. 12.
28. Other terms used as labels for different versions of this analytical tradition include idealism, optimism, pluralism, neo-liberalism, and neo-liberal institutionalism. A more extended but accessible introduction to liberalism and its evolution is provided by Jackson and Sørensen, *Introduction to International Relations*, pp. 107–138. For a valuable effort to systematize liberalism, see Andrew Moravcsik, "Taking Preferences Seriously: A Liberal Theory of International Politics," *International Organization*, Vol. 51, No. 4 (Autumn 1997), pp. 513–553.

29. On liberalism's intellectual roots, see Kauppi and Viotti, *The Global Philosophers*, and Doyle, *Ways of War and Peace*. As Hamilton is seen as the exponent of realism at the beginnings of the American Republic, Jefferson is seen as the advocate of liberalism. See Tucker and Hendrickson, *Empire of Liberty*.
30. Graham T. Allison, *Essence of Decision: Explaining the Cuban Missile Crisis*, (Boston: Little, Brown, 1971); and Graham Allison and Philip Zelikow, *Essence of Decision: Explaining the Cuban Missile Crisis*, 2nd ed., (New York: Longman, 1999).
31. Francis Fukuyama, "The End of History?" *The National Interest*, No. 16 (Summer 1989), pp. 3–18; Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, (New York: The Free Press, 1992); and Francis Fukuyama, "Second Thoughts: The Last Man in a Bottle," *The National Interest*, No. 56 (Summer 1999), pp. 16–33.
32. G. John Ikenberry, *After Victory: Institutions, Strategic Restraint, and the Rebuilding of Order after Major Wars*, (Princeton: Princeton University Press, 2001).
33. Robert O. Keohane and Joseph S. Nye, Jr., eds., *Transnational Relations and World Politics*, (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1979, 1971); Keohane and Nye, *Power and Interdependence*, 2nd ed., (Glenview, IL: Scott, Foresman, 1989); Keohane, *After Hegemony: Cooperation and Discord in the World Political Economy*, (Princeton: Princeton University Press, 1984); and Keohane, ed., *Neorealism and Its Critics*, (New York: Columbia University Press, 1986).
34. Joseph S. Nye, Jr., *Bound to Lead: The Changing Nature of American Power*, (New York: Basic Books, 1990).
35. John Gerard Ruggie, ed., *The Antinomies of Interdependence: National Welfare and the International Division of Labor*, (New York: Columbia University Press, 1983); Ruggie, *Constructing the World Polity: Essays on International Institutionalization*, (London and New York: Routledge, 1998); Ruggie, ed., *Multilateralism Matters: The Theory and Praxis of an Institutional Form*, (New York: Columbia University Press, 1993); and Ruggie, *Winning the Peace: America and World Order in the New Era*, (New York: Columbia University Press, 1996).
36. See William H. McNeill, *Plagues and Peoples*, (New York: Anchor Press/Doubleday, 1976); Laurie Garrett, *The Coming Plague: Newly Emerging Diseases in a World Out of Balance*, (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1994); and Richard Preston, *The Hot Zone*, (New York: Random House, 1994).
37. On arms control, see Jeffrey A. Larson, ed., *Arms Control: Cooperative Security in a Changing Environment*, (Boulder: Lynne Rienner, 2002); and Andrew L. Ross, "Arms Control: A Primer for Defense Planners," in Richmond M. Lloyd, et al., *Strategy and Force Planning*, 3rd ed., (Newport: Naval War College Press, 2000), pp. 338–352.
38. Keohane, for instance, argues that "Realism today encounters serious anomalies as a result of transnational relations, the peaceful behavior of democracies toward one another and the growing importance of international institutions." Robert O. Keohane, "International Relations, Old and New," in Robert E. Goodin and Hans-Dieter Klingemann, eds., *A New Handbook of Political Science*, (Oxford: Oxford University Press, 1996), p. 462.
39. See Hedley Bull, *The Anarchical Society: A Study of Order in World Politics*, (New York: Columbia University Press, 1977).
40. See Robert O. Keohane, *International Institutions and State Power: Essays in International Relations Theory*, (Boulder: Westview Press, 1989); Stephen D. Krasner, ed., *International Regimes*, (Ithaca: Cornell University Press, 1983); and James N. Rosenau and Ernst-Otto Czempiel, eds., *Governance Without Government: Order and Change in World Politics*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1992).
41. According to Keohane, *International Institutions and State Power*, p. 2, "... the institutionalization of world politics exert significant impacts on the behavior of governments. In particular, patterns of cooperation and discord can be understood only in the context of the institutions that help define the meaning and importance of state action. . . . [S]tate actions depend to a considerable degree on prevailing institutional arrangements. . . ."
42. Alexander Wendt, "Anarchy Is What States Make of It: The Social Construction of Power Politics," *International Organization*, Vol. 46, No. 2 (Spring 1992), p. 395.
43. On the increasingly contested concept of sovereignty, see Thomas J. Biersteker and Cynthia Weber, eds., *State Sovereignty as Social Construct*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1996); Peter Dombrowski and Richard Mansbach, "From Sovereign States to Sovereign Markets?" *International Politics*, Vol. 36, No. 1 (March 1999), pp. 1–23; David J. Elkins, *Beyond Sovereignty: Territory and Political Economy in the Twenty-First Century*, (Toronto: University of Toronto Press, 1995); Robert Jackson, ed., "Sovereignty at the Millennium," special issue of *Political Studies*, Vol. XLVII (1999); and Stephen D. Krasner, *Sovereignty: Organized Hypocrisy*, (Princeton: Princeton University Press, 1999).
44. Realism has "... overemphasized the role of the state as an actor." Keohane, "International Relations, Old and New," p. 468. Wendt, in "Anarchy Is What States Make of It," p. 424, argues that "The significance of states relative to multinational corporations, new social movements, transnationals, and intergovernmental organizations is clearly declining. . . ."
45. As one leading analyst put it, "To analyze world politics in the 1990s is to discuss international institutions: the rules that govern elements of world politics and the organizations that help implement those rules." Robert O. Keohane, "International Institutions: Can Interdependence Work?" *Foreign Policy*, No. 110 (Spring 1998), p. 82.
46. International institutions, for example, are not merely the instruments of the states that establish them. On the autonomy of international institutions, see Robert Jervis, "Realism, Neoliberalism, and Cooperation," *International Security*, Vol. 24, No. 1 (Summer 1999), pp. 42–63. Wendt, in "Anarchy Is What States Make of It,"

p. 394, develops support for “the liberal claim that international institutions can transform state identities and interests.” See also Helga Haftendorn, Robert O. Keohane, and Celeste Wallander, eds., *Imperfect Unions: Security Institutions over Time and Space*, (Oxford: Oxford University Press, 1999); and Michael N. Barnett and Martha Finnemore, “The Politics, Power, and Pathologies of International Organizations,” *International Organization*, Vol. 53, No. 4 (Autumn 1999), pp. 699–732.

47. Viotti and Kauppi, *International Relations Theory*, p. 7.

48. Allison, *Essence of Decision*, p. 144.

49. “Each participant, depending on where he sits, will see a somewhat different face of an issue, because his perception of the issue will be heavily shaded by his particular concerns.” Morton H. Halperin, with the assistance of Priscilla Clapp and Arnold Kanter, *Bureaucratic Politics and Foreign Policy*, (Washington, DC: The Brookings Institution, 1974), p. 16.

50. Allison, *Essence of Decision*, p. 162.

51. See Allison, *Essence of Decision*, pp. 71–72.

52. “. . . [L]iberal and institutionalist theory focuses on variation rather than constancy of state behavior—variation that it attributes not merely to variation in material capabilities but also to variation in political processes and particularly in the character of human institutions, domestic and international.” Keohane, “International Relations, Old and New,” p. 468.

53. See Michael W. Doyle, “Liberalism and World Politics Revisited,” in Charles W. Kegley, Jr., ed., *Controversies in International Relations Theory: Realism and the Neoliberal Challenge*, (New York: St. Martin’s, 1995), pp. 83–106; and Bruce M. Russett, *Grasping the Democratic Peace: Principles for a Post–Cold War World*, (Princeton: Princeton University Press, 1993).

54. Emanuel Adler and Michael Barnett, eds., *Security Communities*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1998).

55. See Bruce Russett and John Oneal, *Triangulating Peace: Democracy, Interdependence, and International Organizations*, (New York: W. W. Norton & Company, 2001).

56. John Maynard Keynes, *Essays in Persuasion*, (New York: Harcourt, Brace, 1932), pp. vii–viii.

57. Keohane, “International Relations, Old and New,” p. 471.

58. “No longer can all issues be subordinated to military security.” Keohane and Nye, *Power and Interdependence*, p. 26.

59. See Andrew L. Ross, “The Political Economy of Defense: The Nature and Scope of the Inquiry,” in Ross, ed., *The Political Economy of Defense: Issues and Perspectives*, (Westport, CT: Greenwood Press, 1991), pp. 1–21.

60. See Joseph J. Romm, *Defining National Security: The Nonmilitary Aspects*, (New York: Council on Foreign Relations Press, 1993); and Theodore H. Moran, *American Economic Policy and National Security*, (New York: Council on Foreign Relations Press, 1993).

61. Works that highlight non-military security issues include Michael E. Brown, ed., *Grave New World*, (Washington, D.C.: Georgetown University Press, 2003); Daniel H. Deudney and Richard A. Matthew, eds., *Contested Grounds: Security and Conflict in the New Environmental Politics*, (Albany: State University of New York Press, 1999); Thomas F. Homer-Dixon, *Environment, Scarcity, and Violence*, (Princeton: Princeton University Press, 1999); Thomas F. Homer-Dixon and Jessica Blitt, eds., *Ecoviolence: Links Among Environment, Population, and Security*, (Lanham: Rowman & Littlefield, 1998); Karen T. Litfin, *The Greening of Sovereignty in World Politics*, (Cambridge: The MIT Press, 1998); and McNeill, *Plagues and Peoples*.

62. Lawrence K. Altman, “Spread of AIDS Fast Outpacing Response,” *The New York Times*, November 26, 2003; and David Brown, “HIV Infected 5 Million Worldwide This Year,” *The Washington Post*, November 26, 2003.

63. Michael Wines, “AIDS Blamed for Legions of Orphans in Africa,” *The New York Times*, November 27, 2003.

64. Somini Sengupta, “Hunger Worsens in Many Lands, U.N. Says,” *The New York Times*, November 26, 2003.

65. Randy Newman, “The World Isn’t Fair,” Randy Newman Music, 1999.

66. Other terms used as labels for this intellectual tradition include neo-marxism, radicalism, socialism, structuralism, and, less appropriately, globalism.

67. Despite the fall of communism in the former Soviet Union and in Eastern Europe, analytical marxism is far from dead. Marx and Engels never reigned in the Soviet Union. Its leaders adopted what was, at best, a rather corrupt form of marxism.

68. For an evenhanded, and accessible, account of marxism, see Robert L. Heilbroner, *Marxism: For and Against*, (New York: W. W. Norton & Company, 1980). See also Shlomo Avineri, *The Social and Political Thought of Karl Marx*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1968).

69. Theotonio Dos Santos, “The Structure of Dependence,” *American Economic Review*, Vol. 60, No. 2 (May 1970), pp. 231–236.

70. E. J. Hobsbawm, *The Age of Revolution: Europe 1789–1848*, (New York: Praeger, 1969); Hobsbawm, *The Age of Capital, 1848–1875*, (New York: Scribner, 1975); Hobsbawm, *The Age of Empire, 1875–1914*, (New York: Pantheon, 1987); Hobsbawm, *The Age of Extremes: A History of the World, 1914–1991*, (New York: Pantheon, 1995).

71. William Appleman Williams, *The Tragedy of American Diplomacy*, 2nd rev. ed., (New York: Dell, 1972).

72. Peter Evans, *Dependent Development: The Alliance of Multinational, State, and Local Capital in Brazil*, (Princeton: Princeton University Press, 1979).

73. Fernando Enrique Cardoso and Enzo Faletto, *Dependency and Development in Latin America*, (Berkeley: University of California Press, 1979)
74. Immanuel Wallerstein, *The Modern World System I: Capitalist Agriculture and the Origins of the European World-Economy in the Sixteenth Century*, (San Diego: Academic Press, Inc., 1974); Wallerstein, *The Modern World System II: Mercantilism and the Consolidation of the European World-Economy, 1600-1750*, (New York: Academic Press, Inc., 1980); Wallerstein, *The Modern World System III: The Second Era of Great Expansion of the Capitalist World-Economy*, (San Diego: Academic Press, Inc., 1989); Wallerstein, *The Capitalist World-Economy*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1979); and Wallerstein, *The Decline of American Power*, (New York: The New Press, 2003).
75. Robert Jervis, "Realism in the Study of World Politics," *International Organization*, Vol. 52, No. 4 (Autumn 1998), p. 793.
76. Timothy Garton Ash, "Ten Years After," *The New York Review of Books*, November 18, 1999, p. 16.
77. "The Year 2000 and the Force of Change," *The New York Times*, December 5, 1999.
78. Howard J. Sherman, *Reinventing Marxism*, (Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1995), p. 12. The continuing relevance of marxism is evident also in Marcus' observation that "bourgeois society remains alive and well—which means, of course, as it always has, that it is in a hell of a state." Steven Marcus, "Marx's Masterpiece at 150," *The New York Times Book Review*, April 26, 1998, p. 39.
79. For a more extended but accessible account of the development and functioning of the modern world system, see Steve Hobden and Richard Wyn Jones, "World-System Theory," in John Baylis and Steve Smith, eds., *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*, (Oxford: Oxford University Press, 1997), pp. 125-145.
80. Karl Marx and Friedrich Engles, *The Communist Manifesto*, (Harmondsworth: Penguin Books, 1967), p. 79.
81. Marx and Engels, *The Communist Manifesto*, p. 82.
82. The "... interests of classes stand opposed. The degree to which one class achieves its material interest measure the degree to which the other fails." James A. Caporaso and David P. Levine, *Theories of Political Economy*, (Cambridge: Cambridge University Press, 1992), p. 57.
83. Nicholas D. Kristof, "Malaria Makes a Comeback, Deadlier Than Ever," *The New York Times*, January 8, 1997.
84. Kurt Andersen, "The Next Big Dialectic," *The New York Times*, November 28, 1999.
85. Joseph S. Nye, Jr., "What New World Order?" *Foreign Affairs*, Vol. 71, No. 2 (Spring 1992), p. 88.
86. Joseph S. Nye, Jr., "Conflicts after the Cold War," *The Washington Quarterly*, Vol. 19, No. 1 (Winter 1996), p. 9. In a more recent piece, Nye's layer cake becomes a three-tiered chess game. See Joseph S. Nye, Jr., "Redefining the National Interest," *Foreign Affairs*, Vol. 78, No. 4 (July/August 1999), p. 24.
87. Wallerstein, *The Capitalist World-Economy*, p. 18. On the core-periphery structure, see also Barry Buzan, "New Patterns of Global Security in the Twenty-First Century," *International Affairs*, Vol. 67, No. 3 (July 1991), pp. 431-451.
88. See Mearsheimer, "Back to the Future."
89. See Nye, "Conflicts after the Cold War."
90. See Barry R. Posen and Andrew L. Ross, "Competing Visions for U.S. Grand Strategy," *International Security*, Vol. 21, No. 3 (Winter 1996/97), pp. 5-53.
91. The Bush administration's commitment to liberal internationalism is rendered suspect by its alignment with the likes of Pakistan's Pervez Musharraf (who is hardly a liberal democrat) and its undisguised disdain for most forms of multilateralism and international institutions. For an admirably unvarnished example of liberal internationalism, see Michael Ignatieff, "Why Are We in Iraq?" *The New York Times Magazine*, September 7, 2003, pp. 38-43, 71-72, and 85. A penetrating assessment of the Bush administration's grand strategy is provided by Ivo H. Daalder and James M. Lindsay, *America Unbound: The Bush Revolution in Foreign Policy*, (Washington, D.C.: Brookings Institution Press, 2003).
92. Here at the Naval War College, the National Security Decision Making Department's Policy Making and Process subcourse, the successor to the Policy Making and Implementation subcourse, is the embodiment of analytical liberalism.
93. For an intriguing example, see Christopher Layne and Benjamin Schwarz, "American Hegemony—Without an Enemy," *Foreign Policy*, No. 92 (Fall 1993), pp. 5-23.

จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes)
จอห์น เมียร์ไชเมอร์ (John Mearsheimer)
เจสสิก้า แมททิวส์ (Jessica Mathews)
สแตนเลย์ ฮอฟฟ์แมน (Stanley Hoffmann)
ทูซิเดดิส (Thucydides)
นิกโกโล มาคิอาเวลลี (Niccolo Machiavelli)
โทมัส ฮอบบส์ (Thomas Hobbes)
เพลโต (Plato)
อริสโตเติล (Aristotle)
มองเตสกีเยอ (Montesquieu)
ล็อก (Locke)
รูสโซ (Rousseau)
คานท์ (Kant)
เฮเกล (Hegel)
มาร์กซ (Marx)
เอนเกล (Engels)
ฮอบสัน (Hobson)
เลนิน (Lenin)
ฮานส์ มอร์เกนธาอู (Hans Morgenthau)
เคนเนธ วอลทซ์ (Kenneth Waltz)
ริชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon)
เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Kissinger)
โกรเทียส (Grotius)
เจเรมี เบนทัม (Jeremy Bentham)
อดัม สมิท (Adam Smith)
เดวิด ริคาร์โด (David Ricardo)
เกรแฮม อัลลิสัน (Graham Allison)
ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama)
จอห์น อิกเคนเบอร์รี่ (John Ikenberry)
โรเบิร์ต คีโอเฮน (Robert Keohane)
โจเซฟ นาย (Joseph Nye)
จอห์น รุกกี (John Ruggie)
วูดร็อบ วิลสัน (Woodrow Wilson)
แฟรงคลิน รูสเวลต์ (Franklin Roosevelt)
องค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization: NATO)
สหประชาชาติ (United States: UN)

สหภาพยุโรป (European Union: EU)

องค์การเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (The Organization for Security and Co-Operation in Europe: OSCE)

สหภาพแอฟริกา (The Organization of African Unity: OAU)

องค์การรัฐอเมริกัน (The Organization of American States: OAS)

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association of South East Asian Nations: ASEAN)

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเอเชียแปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation: APEC)

กลุ่มประเทศเครือจักรภพอังกฤษ (British Commonwealth)

องค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO)

องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (The Organization for Economic Co-Operation and Development: OECD)

กลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเป็นสินค้าออก (The Organization of the Petroleum Exporting Countries: OPEC)

องค์การนิรโทษกรรมสากล (Amnesty International)

แคร์ (CARE)

กลุ่มกรีนพีซ (Greenpeace)

คณะกรรมการออกซ์ฟอร์ดเพื่อบรรเทาภาวะอดอยาก (Oxford Committee for Famine Relief: Oxfam)

สภากาชาด (Red Cross)

วียอตตี กาอูปปี้ (Viotti Kauppi)

แรนดี้ นิวแมน (Randy Newman)

ธีโอโทนีโอ ดอส ซานโตส (Theotonio Dos Santos)

อีริก ฮอบสบอว์ม (Eric Hobsbawm)

วิลเลียม แอปเปิ้ลแมน วิลเลียมส์ (William Appleman Williams)

ปีเตอร์ อีแวนส์ (Peter Evans)

เฟอร์นันโด เฮนริค การ์โดโซ (Fernando Henrique Cardoso)

อิมมานูเอล วอลเลอ์สไตน์ (Immanuel Wallerstein)

ทีโมธี การ์ตัน แอช (Timothy Garton Ash)

เคิร์ต แอนเดอร์สัน (Kurt Anderson)